

ZEFANJA

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN VAN HET BOEK VAN DEN PROFEET ZEFANJA

Deze profeet is, als de laatste in tijdsorde, ook het laatst geplaatst van de kleinere profeten voor de ballingschap; kort voor Jeremia, die ten tijde der ballingschap leefde. Hij voorspelt de algemene verwoesting van Juda en Jeruzalem door de Chaldeeën en stelt hun zonden ordentelijk voor hen, waardoor God verwekt was om hun ondergang over hen te brengen, roept ze op tot boete en bekering, bedreigde de naburige volken tot gelijken ondergang en geeft bemoedigende beloften van hun gelukkigen en blijder terugkeer uit de gevangenschap ter bestemder tijd, met ene heen wijzing naar de gunste des Evangelies. In het eerste vers hebben wij een verslag van den profeet en den tijd zijner profetie, die hier een verder ingaan op deze vragen overbodig maakte.

HOOFDSTUK 1

1 Het woord des HEEREN, hetwelk geschied is tot Zefanja, den zoon van Cuschi, den zoon van Gedalja, den zoon van Amarja, den zoon van Hizkia; in de dagen van Josia, den zoon van Amon, den koning van Juda.

2 Ik zal ganselijk alles wegrapen uit dit land, spreekt de HEERE.

3 Ik zal wegrapen mensen en beesten; Ik zal wegrapen de vogelen des hemels, en de vissen der zee, en de ergernissen met de goddelozen; ja, Ik zal de mensen uit dit land uitroeien, spreekt de HEERE.

4 En Ik zal Mijn hand uitstrekken tegen Juda, en tegen alle inwoners van Jeruzalem; en Ik zal uit deze plaats uitroeien het overblijfsel van Baal, en den naam der Chemarim met de priesters;

5 En die zich nederbuigen op de daken voor het heir des hemels, en die zich nederbuigende zweren bij den HEERE, en zweren bij Malcham;

6 En die terugkeren van achter den HEERE; en die den HEERE niet zoeken, en vragen naar Hem niet.

7 Zwiigt voor het aangezicht des Heeren HEEREN; want de dag des HEEREN is nabij; want de HEERE heeft een slachtoffer bereid, Hij heeft Zijn genoden geheiligd.

8 En het zal geschieden in den dag van het slachtoffer des HEEREN, dat Ik bezoeking zal doen over de vorsten, en over de kinderen des konings, en over allen, die zich kleden met vreemde kleding.

9 Ook zal Ik ten zelven dage bezoeking doen over al wie over den dorpel springt; die het huis hunner heren vullen met geweld en bedrog.

10 En er zal te dien dage, spreekt de HEERE, een stem des gekrijts zijn van de Vispoort af, en een gehuil van het tweede gedeelte, en een grote breuk van de heuvelen af.

11 Huilt, gij inwoners der laagte! Want al het volk van koophandel is uitgehouwen, al de gelddragere zijn uitgeroeid.

12 En het zal geschieden te dien tijde, Ik zal Jeruzalem met lantaarnen doorzoeken; en Ik zal bezoeking doen over de mannen, die stijf geworden zijn op hun droesem, die in hun hart zeggen: De HEERE doet geen goed, en Hij doet geen kwaad.

13 Daarom zal hun vermogen ten roof worden, en hun huizen tot verwoesting; zij bouwen wel huizen, maar zij zullen ze niet bewonen; en zij planten wijngaarden, maar zij zullen derzelve wijn niet drinken.

14 De grote dag des HEEREN is nabij; hij is nabij, en zeer haastende; de stem van den dag des HEEREN; de held zal aldaar bitterlijk schreeuwen.

15 Die dag zal een dag der verbolgenheid zijn; een dag der benauwdheid en des angstes, een dag der woestheid en verwoesting, een dag der duisternis en der donkerheid, een dag der wolk en der dikke donkerheid;

16 Een dag der bazuin en des geklanks tegen de vaste steden en tegen de hoge hoeken.

17 En Ik zal de mensen bang maken, dat zij zullen gaan als de blinden; want zij hebben tegen den HEERE gezondigd; en hun bloed zal vergoten worden als stof, en hun vlees zal worden als drek.

18 Noch hun zilver, noch hun goud zal hen kunnen redden ten dage der verbolgenheid des HEEREN; maar door het vuur Zijns ijvers zal dit ganse land verteerd worden; want Hij zal een vloedmaking maken, gewisselijk, een haastige, met al de inwoners dezes lands.

Na de titel van het boek, vers 1, vinden wij hier

I. Een bedreiging aan Juda en Jeruzalem, aangaande een algehele ondergang, door de Chaldeëen, vers 2-4.

II. Een aanklacht tegen hen om hun grote zonden, die God oorzaak geeft, die verwoesting over hen te brengen, vers 5, 6, en zo gaat de profeet voort in de rest van het hoofdstuk, telkens weer de oordelen op de voorgrond plaatsende, opdat zij nog veranderd mochten worden of dat volk er op voorbereid, met de zonden, die zulke rampen over hetzelfde brengen, opdat zij zich zelf zouden oordelen en Gods straf rechtvaardigen.

1. Zij moesten zwijgen omdat zij grotelijks gezondigd hadden, vers 7-

9. Maar

2. Zij zullen huilen omdat de jammer zo groot zijn zal. De dag des Heeren is nabij en zal een vreselijke dag zijn, vers 16-18. Zulk een vriendelijke en tijdige waarschuwing liet God de Joden geven aangaande de naderende ballingschap, maar zij verhardden hun nek, hetgeen hun ondergang onvermijdelijk maakte.

Zefanja 1:1-18

Hier is,

I. Het titelblad van het boek, vers 1, waarin wij opmerken

1. Welk gezag het heeft, en wie het dat gezag heeft gegeven: het is uit de hemel en niet uit de mensen, *het is het woord des Heeren*.

2. Wie het werktuig geweest is, om het tot de kerk over te brengen. Zijn naam is *Zefanja*, wat betekent *de knecht des Heeren*, want God *openbaarde Zijn verborgenheden aan Zijn knechten de profeten*. De stamboom van de andere profeten, voor zover die genoemd wordt, gaat niet verder terug dan hun vader, behalve die van Zacharia, wiens grootvader tevens vermeld staat. Maar die van Zefanja gaat viergeslachten terug, de oudste naam is Hizkia, in het oorspronkelijk dezelfde naam als die van Hizkia de koning van Juda, 2 Koningen 18:1, en bedoelt waarschijnlijk dezelfde. Indien dat zo is, dan kon de profeet, als in rechte linie van die vromen vorst afstammende en dus van koninklijken bloede, met te meer recht de dwaasheid van des konings kinderen bestraffen, vers 8.

3. Wanneer de profeet profeteerde. *In de dagen van Josia, de koning van Juda*, die goed regeerde en in het twaalfde jaar van zijn regering met kracht het werk van de reformatie begon en vervolgens met ijver voortzette, afgoden en afgoderij uitroeide. Het blijkt niet, of Zefanja in het begin van die regering protesteerde, indien wel, dan kunnen wij veronderstellen, dat zijn prediking een goeden invloed op die reformatie heeft gehad. Toen hij, als Gods gezant, de afgoderij van Juda bestreed, roeide Josia, als Gods stadhouder, ze uit en een reformatie heeft alle kans van slagen wanneer burgerlijke overheid en predikanten ieder op zijn wijze er aan medewerkten. Indien hij tegen het einde van Josia's regering heeft geprotesteerd, dan zien wij op droeve wijze, hoe een bedorven volk in zijn oude zonden terugvalt. De afgoderij die Josia, naar het schijnt, had afgeschaft, keerde nog bij zijn leven terug, toen de ijver van de reformatie begon te verflauwen en trager werd. Welk goed kunnen de beste hervormers doen met een volk, dat de hervorming haat, alsof het verlangde, de ondergang tegemoet te gaan?

II. De inhoud van dit boek. Met een enkel woord genoemd, is het deze: de algehele verwoesting komt allengs over Juda en Jeruzalem om hun zonden. Zonder inleiding of verklaring, begint de profeet opeens, vers 2 :*Ik zal ganselijk alles wegrapen uit dit land, spreekt de Heer*. De ondergang komt, algehele ondergang, verwoesting van de Almachtige. Hij spreekt, die het doen kan en Zijn woord gestand zal doen: *Ik zal ganselijk alles wegrapen. Ik zal alles verzamelen*, willen sommigen. Ik zal alle zegeningen, die Ik heb geschonken, wegnemen, omdat zij ze misbruikt en dus verbeurd hebben. Dat wegnemen betreft,

1. De lagere schepselen: *Ik zal wegrapen de beesten, de vogelen des hemels, en de vissen van de zee*, vers 3, gelijk in de zondvloed *alle levende ziel, die op de aardbodem was, verdelgd werd*, Genesis 7:23. Die schepselen waren geschapen voor des mensen gebruik, en daarom toen hij dat van de ijdelheid onderworpen had bevatte God, om de grootte van Zijn ongenoegen over des mensen zonde te tonen, ze mee in Zijn straf. De uitdrukkingen zijn figuurlijk en betekenen een algemene verwoesting. Die zeer hoog vliegen, als de vogelen des hemels, en zich daarom buiten het bereik van de hand van de vijanden wanen, die zich heel diep verbergen, als de vissen van de zee en zich daar buiten het gezicht van het oog van de vijanden geloven, zij zullen toch hun prooi worden en ten enenmale omkomen.

2. De kinderen van de mensen: "Ik zal wegrapen mensen, ja Ik zal de mensen uit dit land uitroeien." Het land zal ontvolkt en onbewoond gelaten worden, Ik zal wegrapen, niet enkel Israëel, maar de mensen. Het land zal zijn sabbatten genieten. Ik zal niet slechts de goddeloze uitroeien, maar alle mensen zelfs de weinigen onder hen, die goed zijn zullen in de algemene ellende delen. Al worden zij niet afgesneden van de Heer, toch worden zij uit dat land weggeraapt. Met Juda en Jeruzalem heeft God deze twist, beide met de slaaf en het land, en tegen beide *zal Hij Zijn hand uitstrekken*, de hand van Zijn macht de hand van Zijn toorn, en *wie kent de sterkte Zijns toorns*, vers 4. Degenen, die zich zelf niet onder Zijn machtige hand willen vernederen zullen erdoor vernederd en ten onder gebracht worden. Zie, zelfs tegen Juda, waar God bekend is, en tegen Jeruzalem, de plaats van Zijn woning, zal Zijn hand uitgestrekt worden.

3. Alle goddelozen, en alle dingen, die daarmee in verband staan, vers 3. *Ik zal wegrapen de ergernissen met de goddelozen*, de afgoden met de afgodendienaars, de ergernissen met degenen, die ergernis geven. Josia had de struikelblokken weggenomen, en voor zover dat in zijn vermogen stond, ook alle voorwerpen van de afgoderij, in de hoop, daarmee ook aan de afgoderij zelf een eind te hebben gemaakt, maar *van de goddeloze komt goddeloosheid*, de hond keert weder tot zijn uitbraaksel, en derhalve, wanneer de zonde niet anders te genezen is moet de zondaar zelf verteerd worden, "de goddeloze met de aanstoot van zijn ongerechtigheid," Ezechiël 14:3. Wijl het zwaard van de gerechtigheid gefaald heeft, moet het krijgswaard helpen. Zie wie de zondaars zijn, die verteerd worden.

a. De openbare afgodendienaars, die hun zonde niet verbergen, maar ze willens en wetens bedrijven. Ik zal uit deze plaats uitroeien het overblijfsel van Baäl, de Baälsbeelden en de aanbidders van die beelden. Josia had heel wat Baälsdienst afgesneden, maar wat aan zijn oog en aan zijn hand ontsnapt is zal God uitroeien tot het laatste toe. De Chaldeën zouden noch de beelden noch de dienaren van Baäl sparen. "De Chemarim zouden uitgeroeid worden", wij lezen daarvan in de geschiedenis van Josia's reformatie, 2 Koningen 23:5. Daartoe schafte hij de Chemarim af, dat is de afgodspriesters. Het woord betekent zwarte mannen, volgens sommigen, omdat zij zwarte klederen droegen, ten einde een indruk van deftigheid te geven, volgens anderen, omdat hun aangezicht zwart was wanneer zij het altaar bedienden, of de vuren waarin hun kinderen de Moloch geofferd werden. Zij schijnen de onmiddellijke dienaren van Baäl te zijn geweest. Zij zullen uitgeroeid worden met de priesters, die waarschijnlijk lager stonden. Zelfs hun naam zal afgesneden worden, de orde totaal afgeschaft en vergeten, of met afschuw gedacht. En, te midden van andere afgodendienaars, *die zich neerbuigen op de daken voor het leger van de hemel*, vers 5, zullen uitgeroeid worden, die zich schoon praatten met de bewering, dat zij geen beelden. het werk hunner handen, aanbaden, maar hun offers brachten aan zon en maan en sterren, en dat op de daken van hun huizen. Maar God zal hun doen weten, dat Hij een jaloers God is, en geen mededinger duldt, al menen zij, dat hun afgoderij hoger staat en aannemelijk is, toch zal hun duidelijk worden, dat het een even grote gruwel is in Gods oog, aan een ster als aan een steen of blok goddelijke eer te bewijzen. De aanbidders van het leger van de hemel zullen evenzeer uitgeroeid worden als de vereerders van de beesten op aarde en hout, steen of metaal. De zonde van de overspelster wordt niet minder zondig om de vrolijkheid van de overspelers.

b. Ook zij zullen uitgeroeid worden, die menen te kunnen bemiddelen tussen God en de afgoden, en beide te vriend willen houden, die hinken tussen God en Baäl, tussen JHWH en Moloch, en zweren bij de Heer en Amalgaam. Door eed en verbond binden die zich beide aan de dienst van God en aan die van de afgoden. Zij hebben een goede gedachte van de dienst van

Israëls God, die is de landsgodsdienst en dat al lang geweest, en daarom willen zij die volstrekt niet op zij zetten. Maar tegelijk geloven zij, dat die aangevuld en schoner wordt door de dienst van Moloch, want die wordt in andere landen hoog gehouden, die werkt op de verbeelding en ontvlamt de hartstochten. Zij kunnen zich met de eenvoudige dienst des Heeren niet tevreden stellen, want zij hebben van Hem geen zichtbare voorstelling, zij moeten iets kunnen zien, en wat is daarvoor beter dan een beeld van Moloch, een koning? Zij menen genoeg boete voor hun zonde te doen, zo zij bij Moloch zweren, en om die eed gestand te doen, hun kinderen door het vuur doen gaan. En als ze daarin mistasten, dan hopen ze daarvoor te boeten door de God Israëls eveneens te dienen. Zie, degenen, die hun genegenheid en aanbidding verdelen tussen God en de afgoden, zullen niet slechts van God verstoten, maar bovendien met de snoodste afgodendienaars geoordeeld worden, want wat gemeenschap is er tussen Christus en Belial, tussen God en mammon? Zij, wie het levende kind niet toebehoorde, pleitte voor verdeling, maar de ware moeder zei: "Dood het niet, dat is verdeel het niet". God neemt geen halve dienst aan. Zulke wateren blijven niet lang zoet, welke uit een fontein komen, waaruit ook bitter water opwelt, wat zweren zij bij de Heer, die bij Malcham zweren?

c. Eindelijk zullen zij uitgeroeid worden, die van God afgefallen zijn, tegelijk met degenen, die Zijn naam nooit beleden hebben, vers 6. Ik zal uitroeien,

A. *Die terugkeren van achter de Heer*, die wel onderwezen waren, goed beginnen, Hem beleden, en zich ijverig aan Zijn dienst wijdden, maar zich later omkeerden, afdwaalden, bij de afgodendienaars zich voegden, de goede wegen verlieten, waarop God hen gebracht had, en die verachtten. Met die afvalligen zal God gewisselijk afrekening houden, omdat zij met de Geest begonnen en met het vlees geëindigd zijn, zij werden behandeld als deserteurs, voor wie geen genade is.

B. "Die de Heer niet zoeken en naar Hem niet vragen, nooit Zijn naam beleden en zich daarmee denken te verontschuldigen, zij zullen ondervinden, dat daarin geen verontschuldiging ligt, ja, dat hun juist dat ten laste gelegd zal worden". Zij zijn een godloochenend, zorgeloos volk, dat zonder God in de wereld leeft, en wie dat doen, zijn zeker niet waardig, in de wereld op God te hopen.

Hier wordt Juda en Jeruzalem kennis gegeven van Gods aanstaande oordelen over hen, Zijn aangezicht, als een rechtvaardig wreker, *Zijn dag*, als de dag van Zijn toorn en oordeel, zijn niet ver meer, vers 7. Zij, die niet weten gebruik te maken van Gods aangezicht als een Vader, maar Zijn tegenwoordigheid verzondigen, zullen Zijn aangezicht aanschouwen als een Rechter, die hen tot verantwoording roept voor de smaad, Zijn genade aangedaan. De *dag des Heeren* zal komen. De mensen hebben hun dag nu, wanneer zij doen wat hun behaagt, maar *Gods dag is nabij*, Hij heeft een slachtoffer bereid, want de straf van de vermetele zondaars is een slachtoffer aan Gods gerechtigheid, een herstel van Zijn beledigde eer. Zij, die vreemden goden hun offers brachten, werden terecht de slachtoffers van de enigen waren God. Op een dag van slachtoffers werd een grote slachting aangericht, zo zal het ook te Jeruzalem zijn, mensen zullen geslacht worden gelijk lammeren voor het altaar, met even weinig wroeging en evenveel vermaak. "De verslagenen des Heeren zullen vermenigvuldigd zijn," Jesaja 66:16. Op een dag van slachtoffers werd een feest gevierd, nu zullen de mannen van Juda en Jeruzalem voor de Chaldeënen dienen om insgelijks feest te vieren, dat zijn de gasten, door God bereid en uitgenodigd om te komen en zich te goed te doen, hun wraak nemende door te doden en plunderende tot voldoening aan hun begerigheid. Merk nu op,

I. Wie zij zijn, die zijn aangewezen om geofferd te worden, die bezocht en gestraft zullen worden op die dag van afrekening en waarvoor ze ter verantwoording geroepen zullen worden.

1. De koninklijke familie, en de waardigheid van hun stand, zal eens voor haar hoogmoed, ijdelheid en vertoning boeten, vers 8. *Ik zal bezoeking doen over de vorsten en over de kinderen des konings*, die zich voor straffeloos houden, zij zullen Gode rekenschap moeten geven en ervaren, dat, hoe hoog ze ook zijn God boven hen staat. Zij zullen gestraft worden met al degenen, die, gelijk zij, *zich met vreemde kleding kleden*, met minachting voor de eenvoudige kledij van hun eigen land. Zij verkozen de modes van andere volken, en voerden die in hun land in en trachtten te gelijken op degenen, van wie God hen, ook in klederdracht, zorgvuldig gescheiden had: *De vorsten en de kinderen des konings* hielden zich te goed voor eigengemaakte stof, ofschoon God ze met *fijn linnen en zijde* had voorzien, Ezechiël 16:10, zij wilden liever naar het buitenland, naar vreemde natiën zenden om van daar stof en snit te halen, alleen wat duur was en van verre kwam, beviel hun. Zelfs lagere standen begonnen die gewoonte van vorsten en koningskinderen te volgen. Hoogmoed in kleding is God niet welgevallig en een teken van ontarding onder een volk.

2. De edelen, hun rentmeesters en dienaars komen voorts ter verantwoording, vers 9. *Ook zal Ik dezelfde dag bezoeking doen over al wie over de dorpel springt*, een uitdrukking die men toen ongetwijfeld uitnemend wel verstond en die waarschijnlijk een inbreuk op de rechten des naasten beduidt. *Door over de dorpel te springen*, drongen zij met geweld in diens woning, als wilden ze zeggen, dat die de van hun was en zij ze als zodanig zouden gebruiken, dus op alles de hand leggen wat hun aanstond, zo de huizen hunner heren vullen met geweld en bedrog en schuld over zich en hen brengen. Het zal niet baten, als ze al beweren, dat het onrechtmatig verkregen goed niet voor hen zelf was, maar voor hun heren, en dat ze op dier bevel handelden, want de geboden, die God ons geeft, gaan voor die, welke enige heer op aarde ons verstrekt.

3. De handelaars en rijke kooplieden worden in de derde plaats ingedaagd. In hun stadswijk is ongerechtigheid gevonden, onder de inwoners van de laagte, een benedendeel van Jeruzalem, zo diep als een mortier (want dat betekent het woord), de goudsmiden woonden daar, Nehemia 3:32, en de kooplui: zij worden uitgehouden. dat is: verbroken, hun winkels gesloten, en zij gaan bankroet. Ja, al de gelddragers zijn uitgeroeid in de eerste plaats door de invallende benden om hun geld weg te voeren, dat hen dus niet beschermt maar veeleer blootstelt en verraadt. De overwinnaars zoeken juist de rijken op en maken zich van hen meester, terwijl mogelijk de armen des lands ontsnappen. Het kan ook een algemeen verval van de handel aanduiden, een voorspel en inleiding tot de algemene verwoesting van het land. Het is een teken van achteruitgang in de staat, als de grote handelaars afgesneden worden en grote bankiers failliet gaan, want die vallen nooit alleen, maar slepen velen in hun val mede.

4. Vervolgens komen de zekere, zorgeloze lieden aan de beurt. De pretmakers. die een los, lui leven leiden, vers 12. Zij komen uit alle delen des lands, om hun tenten in het hoofdkwartier des koninkrijks op te slaan, waar zij hun eigen woning kiezen, en zich aan weelde en gemak overgeven. God vindt ze uit en zal ze straffen: *Ik zal Jeruzalem met lantarens doorzoeken*, om hen op te sporen, opdat zette voorschijn gebracht en gestraft worden. Dit geeft te kennen dat ze zich trachten te verbergen beschaamd over hun zonde of bevreesd voor de straf, wanneer de oordelen Gods losbreken hopen zij te ontsnappen door uit de weg te gaan en zich te versteken. Maar *God zal Jeruzalem doorzoeken*, gelijk men een vermomde misdadiger opspoort, die door zijn medeplichtigen verborgen wordt gehouden. God zal *al Zijn vijanden uitzoeken*, waar ook

verscholen, en zal niet alleen de geheime afgodendienaars, maar ook de stille vraten en spotters straffen, dat zijn de lieden, die hier worden beschreven, en kentekenen worden aangewezen om ze te ontdekken, wanneer maar naar hen gezocht wordt.

a. Hun neigingen zijn zinnelijk: zij zijn stijf geworden op hun droesem, dronken van genot, zich verlustigende in weelde en boosheid, zij zijn zeker en op hun gemak, omdat zij geen verandering gekend hebben, vrezen ze ook geen, zoals Moab, Jeremia 48:11. "Zij zijn van vat in vat niet geledigd, zij vullen zich met wijn en sterke drank, zij bannen iedere gedachte, zeggende: de dag van morgen zal zijn als deze", Jesaja 56:12. "Hun stijf geworden zijn op hun droesem betekent hetzelfde als: met hun vet besluiten zij zich," Psalm 17:10.

b. Hun meningen rekenen helemaal niet met God, zij zijn praktische godloochenaars. Zij konden zo'n los leven niet leiden, als zij niet in hun hart zeiden: "De Heer doet geen goed, en Hij doet geen kwaad, dat is: Hij voert niets uit". Zij ontkennen Zijn wereldbestuur, wet er goeds of kwaads in de wereld gebeurt, hangt af van het rad van avontuur, van toeval, en niet van de beschikking van een wijs en almachtig Bestuurder. Zij loochenen Zijn zedelijke regering, Zijn loon en straf. "De Heer doet geen goed degenen, die Hem dienen, en geen kwaad degenen, die tegen Hem opstaan, derhalve, met godsdienst winnen wij niets, en met zonde verliezen wij niets". Dit was het gevolg van hun zinnelijkheid, als zij niet als het ware verdronken waren in de lust van de zinnen, dan konden zij zo onverstandig niet spreken, zo stomp niet zijn ten aanzien van de werkelijkheid Het was ook de oorzaak van hun zinnelijkheid: Zij zouden van hun buik hun god niet maken, als ze niet eerst zo ijdel, zo leeg in hun gedachten waren geworden, dat zij meenden, dat God, die hen gemaakt had, was als een hunner, ten enenmale gelijk zij, Psalm 50:21. God zal hen straffen, hun einde is het verderf. Filippenzen 3:19.

II. Wat de verwoesting zal zijn, waarmede God deze zondaars zal straffen, en welke weg Hij met hen zal bewandelen.

1. Hij zal hun het zwijgen opleggen, vers 7. *Zwijgt voor het aangezicht des Heeren*. Hij zal ze dwingen, stil te zijn, zal ze stom maken van afschrik en verbazing. Zij zullen sprakeloos staan. Alle verontschuldigen voor hun zonde en uitvluchten om het vonnis te ontgaan, zullen verstommen, zij zullen niets ter verdediging kunnen zeggen.

2. Hij zal ze *offer*en, want *het is de dag van het slachtoffer des Heeren*, vers 8, Hij zal hen in de hand van hun vijanden geven en daarin verheerlijkt worden.

3. Hij zal beide stad en land met weklachten vervullen, vers 10. *En er zal te dien dage spreken de Heer, een stem des gekrijs zijn van de Vispoort af*, dus genoemd, omdat ze nabij de visvijvers of de vismarkt stond. Ze behoorde tot de stad Davids, 2 Kronieken 33:14, Nehemia 3:3, misschien dezelfde, die in Zacheria 14:10, de eerste poort geheten wordt, is dat zo, dan wordt hetgeen hier volgt, duidelijk. Een gehuil van het tweede gedeelte, dit is de tweede poort, die op de Vispoort volgde. De verschrikking zal rondom Jeruzalem, van poort tot poort, gaan, en er zal zijn een grote breuk van de heuvelen af, een machtig gekraak van de bergen rondom Jeruzalem, van juichkreten van de zegepralende vijanden of een luide klaagtoon van de benauwde ingezetenen, of beide. De inwoners van de stad, zelfs uit het veiligste deel van de stad, *zullen huilen*, vers 11, zo luide zal hun geschreeuw wezen.

4. Zij zullen beroofd worden van alles wat zij hebben, alles zal de vijand ten prooi worden, vers 13. *Daarom zal hun vermogen ten roof worden, en hun huizen tot verwoesting*, een rijke buit valt de verwoester in de schoot, en hun woningen worden met de grond gelijk gemaakt. Zij, die nieuwe *huizen hebben gebouwd, zullen ze niet bewonen*, maar de vreemdeling zal ze roven en er gebruik van maken. *En de wijngaarden, die zij geplant hebben*, zullen hun geen wijn geven, zij zullen die *niet drinken* tot verkwikking van zich zelf, ook geen vriend er van schenken, maar ze zullen hun vijanden, die tegen hen strijden, vrolijk maken, Deuteronomium 28:30.

Niets kan levendiger en geestrijker, noch met gepaster woorden om wakker te schudden en te prikkelen uitgedrukt worden dan de waarschuwing, die hier Juda en Jeruzalem bij de naderende verwoesting door de Chaldeëen, gegeven wordt. Dat is genoeg om de zondaars in Zion te doen sidderen, dat is "de dag des Heeren, de dag, waarop Hij zich zal openbaren door wraak te nemen". Het is de grote dag des Heeren, een soort oordeelsdag, een voorspel van die jongsten dag, waarvan de verwoesting van Jeruzalem door de Romeinen, naar de voorspelling van onze Heiland, een type zou zijn, Mattheus 24:27.

I. Deze dag des Heeren wordt hier zeer nabij genoemd. Het gezicht is niet om na lange dagen te komen, gelijk zij, die de boze dag verweg stellen, Amos 6:3. Zij misleiden zich die menen, dat die dag nog verweg is, want hij is nabij en zeer haastende. De profeet roept alarm als iemand in volle ernst, als iemand, die een huis in brand ziet en de burens naast aan waarschuwt met de kreet "Brand! brand! Vlak naast de deur! Hoog tijd om u uit de voeten te maken, voor het te laat is." Het is krankzinnigheid te sluimeren, als het verderf niet sluimert, maar met haast nadert.

II. Van die dag wordt gesproken als een vreselijke dag. "De stem van de dag des Heeren, die geraas maakt als hij komt, hij zal zeer vreselijk zijn, dat de held aldaar bitterlijk zal schreeuwen". Het gerucht te verstaan, zal enkel beroering wezen, Jesaja 28:19. In die laatste grote dag des Heeren zullen de machtige helden bitter wenen en rotsen en bergen smeken, hen te verbergen, maar te vergeefs.

Merk op, met welke nadruk de profeet van die naderenden dag spreekt, vers 14. *Die dag zal een dag van de verbolgenheid zijn*, van Gods wrake, van Gods volkomen wraak, wraak tot het uiterste. Het zal *een dag van de benauwdheid en des angstes* voor de zondaars zijn, zij zullen pijn lijden en geen uitkomst zien van verzachting of verlossing. De ellende van de veroordeelden wordt opgesomd, misschien met het oog op de verdoemden, Romeinen 2:8, 9: "verbolgenheid en toorn, verdrukking en benauwdheid over alle ziel des mensen." Het zal een dag zijn van benauwdheid en angst voor de inwoners van de stad, een dag van woestheid en verwoesting voor het land, het vruchtbare land, dat in een woestenis veranderd zal worden. "Het zal een dag van de duisternis en donkerheid zijn, alles zal er somber uitzien, niet de minste straal van hoop of troost zal verschijnen, ziet rondom het is overal even duister. Het is een dag van de wolk en van de dikke donkerheid, er zal niet slechts niets zijn, dat bemoedigt, maar alles zal er dreigend uitzien, dikke wolken met felle stormen en onweer."

III. Die dag wordt een dag van verwoesting genoemd, vers 16, 17. Hij zal verwoesting brengen,

1. Aan steden, zelfs de sterkste en meest beveiligde. *Een dag van de bazuin en het geluid tegen de vaste steden*, om er in te breken, en *tegen de hoge hoeken* of torens om ze neer te werpen, want wat kunnen forten, sterkten, muren en torens tegen de toorn van God?

2. Aan mensen, vers 17. *En Ik zal de mensen bang maken, de sterkste en moedigste, hun hart en hand zal falen, zij zullen gaan als de blinden, eindeloos rondlopende, want zij hebben tegen de Heer gezondigd. Zie, die als goddelozen wandelen, zullen als blinden gaan, altijd in de duisternis, in twijfel en gevaar zonder gids of troost, en eindelijk in de gracht vallen, omdat zij tegen de Heer gezondigd hebben, levert Hij hen over in de hand hunner vijanden, die hun bloed zullen vergieten als stof, even gemakkelijk en overvloedig, en hun vlees zal worden als drek op de mesthoop.*

IV. De verwoesting van die dag zal onvermijdelijk en algemeen zijn, vers 18.

1. Geen rantsoen zal vermogen, iemand vrij te kopen. *Noch hun zilver noch hun goud zal hen kunnen redden, dat zij zo zorgvuldig tegen de kwaden dag hadden opgelegd, of dat zij zo mild hebben uitgegeven om zich tegen die dag vrienden te maken, het zal hen niet kunnen redden ten dage van de verbolgenheid des Heeren.* Een andere profeet ontleent deze woorden, met betrekking tot dezelfde gebeurtenis, Ezechiël 7:19. "Zie, goed doet geen nut ten dage van de verbolgenheid," Spreuk. 11:4. Ja, rijkdom stelt bloot aan de wraak des mensen, Psalm 5:13, en verspilde rijkdom aan de wraak Gods.

2. Er zal geen ontkoming zijn door vlucht noch verberging, want het ganse land zal door het vuur Zijns ijvers verteerd worden, en waar is dan een schuilplaats te vinden? Zie, wat het vuur van Gods ijver is, en hoe machtig, het zal ganse landen verteren hoe kan dan een enig mens bestaan? Hij zal een voleinding maken, een haastige voleinding, met al de inwoners dezes lands, gelijk de akkerman, die de grond omspit, distelen en doornen in het vuur werpt. Zie, soms maken Gods oordelen een voleinding, zelfs algehele voleinding, een haastige voleinding, met de inwoners des lands, hun verwoesting wordt in korte tijd voltooid laat zondaars niet inslapen op Gods lankmoedigheid, want wanneer de maat hunner ongerechtigheid vol is, zal Zijn gerechtigheid ze overvallen en overmeesteren, en een snel en beslissend einde met hen maken.

HOOFDSTUK 2

1 Doorzoek u zelf nauw, ja, doorzoek nauw, gij volk, dat met geen lust bevangen wordt!

2 Eer het besluit bare (gelijk kaf gaat de dag voorbij), terwijl de hittigheid van des HEEREN toorn over ulieden nog niet komt; terwijl de dag van den toorn des HEEREN over ulieden nog niet komt.

3 Zoekt den HEERE, alle gij zachtmoedigen des lands, die Zijn recht werken! Zoekt gerechtigheid, zoekt zachtmoedigheid, misschien zult gij verborgen worden in den dag van den toorn des HEEREN.

4 Want Gaza zal verlaten wezen, en Askelon zal ter verwoesting wezen; Asdod zal men in den middag verdrijven, en Ekron zal uitgeworteld worden.

5 Wee den inwoneren van de landstreek der zee, den volken der Cheretim! Het woord des HEEREN zal tegen ulieden zijn, gij Kanaan, der Filistijnen land! en Ik zal u verdoen, dat er geen inwoner zal zijn.

6 En de landstreek der zee zal wezen tot hutten, uitgegraven putten der herders, en betuiningen der kudden.

7 En de landstreek zal wezen voor het overblijfsel van het huis van Juda, dat zij daarin weiden; des avonds zullen zij in de huizen van Askelon legeren, als de HEERE, hunlieder God, hen zal bezocht, en hun gevangenis zal gewend hebben.

8 Ik heb de beschimping van Moab gehoord, en de scheldwoorden der kinderen Ammons, waarmede zij Mijn volk beschimpt hebben, en hebben zich groot gemaakt tegen deszelfs landpale.

9 Daarom, zo waarachtig als Ik leef, spreekt de HEERE der heirscharen, de God Israels: Moab zal zekerlijk zijn als Sodom, en de kinderen Ammons als Gomorra, een netelheide, en een zoutgroeve, en een verwoesting tot in eeuwigheid! De overigen Mijns volks zullen ze beroven, en het overige Mijns volks zal ze erfelijk bezitten.

10 Dat zullen zij hebben in plaats van hun hoogmoed; want zij hebben beschimpt, en hebben zich groot gemaakt tegen het volk van den HEERE der heirscharen.

11 Vreselijk zal de HEERE tegen hen wezen, want Hij zal al de goden der aarde doen uitteren; en een iegelijk uit zijn plaats zal Hem aanbidden, al de eilanden der heidenen.

12 Ook gij, Moren! zult de verslagenen van Mijn zwaard zijn.

13 Hij zal ook Zijn hand uitstrekken tegen het Noorden, en Hij zal Assur verdoen; en Hij zal Nineve stellen tot een verwoesting, droog als een woestijn.

14 En in het midden van haar zullen den kudden legeren, al het gedierte der volken; ook de roerdomp, ook de nachtuil zullen op haar granaatappelen vernachten; een stem zal in het venster zingen, verwoesting zal in den dorpel zijn, als Hij haar cederwerk zal ontbloot hebben.

15 Dit is die stad, die opspringt van vreugde, die zeker woont, die in haar hart zegt: Ik ben het, en buiten mij is geen meer; hoe is zij geworden tot woestheid, een rustplaats van het gedierte! Een ieder, die daardoor trekt, zal ze aanfluiten, hij zal zijn hand bewegen.

In dit hoofdstuk treffen wij aan

I. Een ernstige vermaning aan het volk van de Joden zich te bekeren en vrede met God te maken, opdat de oordelen mogen afgewend worden, eer het te laat is, vers 1-3, naar aanleiding van de openbaring van Gods toorn tegen hen in het vorige hoofdstuk.

II. Een aankondiging van Gods oordelen tegen verscheidene van de omringende volken, die mee hadden geholpen of zich verheugd over de val van Israël.

1. De Filistijnen, vers 4-7.

2. De Moabieten en de Ammonieten, vers 8-11.

3. De Ethiopiërs en de Assyriërs, vers 12-15. Die allen zullen uit dezelfde beker van de verschrikking drinken, die het volk des Heeren op de hand wordt gezet, gelijk ook andere profeten voor en na geprofeteerd hebben.

Zefanja 2:1-15

Hier zien wij, wat de profeet bedoeld heeft met de vreselijke beschrijving van de naderende oordelen die wij in het voorgaande hoofdstuk gevonden hebben. Van het begin tot het einde is het zijn doel geweest, niet het volk tot wanhoop te drijven, maar tot God en hun plicht niet hen zo te ontstellen, dat zij hun verstand verloren, maar dat zij hun zonden lieten varen. Als een vervolg daarop roept hij het hier op tot bekering, tot een nationale bekering, als de enige weg om de nationale ondergang te voorkomen.

Merk op

I. De oproeping tot een volksvergadering, vers 1 : Komt te samen, ja komt te samen. Hij had in de laatste woorden van het vorige hoofdstuk, gezegd, dat God *een haastige voleinding zou maken met al de inwoners dezes lands*, waarop men de vermaning zou verwachten: "verspreidt u en vlucht om een schuilplaats te vinden waar gij maar kunt." Toen het besluit was uitgevaardigd, dat Jeruzalem door de Romeinen zou verwoest worden, haar laatste verwoesting, werd die raad gegeven, Mattheus 24:16. "Dat alsdan, die in Judea zijn vlieden op de bergen," maar hier gaat het anders. God waarschuwt om niet te verwonden, bedreigt om niet te slaan, en roept daarom het volk op, middelen aan te wenden, om Zijn toorn af te keren. De oproeping geschiedt tot een volk dat met geen lust bevangen wordt. Dit betekent, of,

1. Dat geen lust heeft, geen lust om God te gedenken of Zijn naam te loven, geen lust naar Zijn gunst of genade, maar daaromtrent onverschillig is, dat geen behoefte gevoelt, zich te bekeren en schuld te belijden. "Komt toch te samen en ziet, of gij bij elkander die lust kunt opwekken." "Zo is God menigmaal gevonden door degenen, die Hem niet zochten, die naar Hem niet vroegen," Jesaja 15:1. Of,

2. Niet begeerlijk, met niets, dat u beminnelijk maakt, of bij God aangenaam kan doen zijn. Het land Israëls was een land des sieraads geweest, Daniel 11:41. Maar nu is er niets liefelijks aan, het werd niet begeerd, God kan het terecht aanspreken met een "Ga weg van Mij." Maar Hij zegt: "Komt te samen tot Mij, en laat ons zien, of er enig middel kan gevonden worden om uw ondergang te voorkomen". Komt te samen, opdat gij u als een één man voor God vernedert, vasten en bidden en Zijn aangezicht zoekt. "Komt te samen, om onderling te beraadslagen wat in deze hachelijke omstandigheden te doen zij, laat ieder daarover nadenken, raad geven, raadplegen, zijn gedachte zeggen, en laat dan met gezamenlijk goedvinden door u als volk iets gedaan worden." Sommigen, gelijk onze Nederlandse vertaling, lezen: "Doorzoekt uzelf nauw, ja, doorzoekt nauw, vraagt uw consciëntie, speurt uw hart na, gaat uw wegen na, onderzoekt uzelf nauw, opdat gij de zonde mocht vinden, waardoor gij Gods heilig ongenoegen tegen u hebt gaande gemaakt en bedenkt middelen en wegen, om tot Hem terug te keren". Zie, als God. met ons twist, is dat, opdat wij ons zelf nauw doorzoeken mogen.

II. De profeet gebruikt argumenten om het volk hierin tot de uiterste ernst en spoed aan te sporen, vers 2. Doet het met ernst, doet het met allen spoed, eer het te laat is, *eer het besluit bare (gelijk het kaf gaat de dag voorbij)*. De spreekwijze, hier gebezigd, is zo levendig en opwekkend, zo geschikt om bedachtzaam te maken, gelijk zondaars moeten worden.

1. Hun gevaar is groot, alles staat op het spel, het is een zaak van leven of dood, die derhalve wel waard is en dringend vraagt, met alle zorg overwogen te worden. Het is geen kleinigheid en daarom geen ding om mee te spotten. "Het is de heiligheid van des Heeren toorn, die tegen

hen ontstoken is, die gereed staat tegen hen te ontbranden, dat verterend vuur, waarbij niemand wonen kan, waaraan niemand het hoofd kan bieden". Het is de dag van de toorn des Heeren, de dag bestemd om de volle fiolen Zijns toorns, waarmede gij bedreigd wordt, uit te gieten, de grote dag des Heeren waarvan gesproken is, Hoofdstuk 1:14. Is er u niet aangelegen, u op die dag voor te bereiden?

2. Het gevaar is dreigend. Maakt u spoedig op, eer het besluit bare en het te laat zij, de gelegenheid voor immer voorbij. Het besluit is als een, die baart, het zal de dag baren de vreselijke dag, die gelijk kaf voorbijgaat, die u naar de ballingschap zal haasten, gelijk kaf voor de wind. Wij weten niet, wat de dag zal baren, Spreuken 27:1, maar wel, wat het besluit zal baren voor onboetvaardige zondaars, voor wie het dus van het hoogste belang is, zich in tijds te bekeren, in de welaangename tijd. Zie, het is wijs van degenen, met wie God twist, zich spoedig met Hem te verzoenen, terwijl zij nog met Hem op de weg zijn, voordat Zijn hittige toorn over hen komt, die niet meer afgekeerd wordt. In een zaak van deze aard is uitstel hoogst gevaarlijk en kan onherstelbaar zijn, dat is zoo, wanneer hun hart zich verhardt. Hoe vol zorg moesten wij zijn om vrede met God te maken, eer de Geest ons verlaat en niet meer met ons twist, eer de dag van de genade voorbij gaat, voor ons eeuwig wel en wee beslist is aan de overzijde des grafs!

III. Aanwijzingen worden gegeven om dit met allen ernst te doen. Het is niet genoeg, in ontsteltenis samen te vergaderen, maar men moet het doel van de samenkomst in het oog houden en bereiken, vers 3 :*Zoekt de Heer*, opdat gij barmhartigheid bij Hem moogt vinden. *Zoeken* moet gij, want dit is de regel: *Zoekt en gij zult vinden*. Een algemene oproeping was tot het volk uitgegaan om *samen te komen*, maar van verreweg de meesten kon weinig goeds verwacht worden, zou het land gered worden, dan moest zulks geschieden door de ernst en op de voorbede van de weinige vromen, en daarom wordt bijzonderlijk tot hen deze vermaning gericht. En merk op,

1. Hoe zij worden aangesproken, zij heten: "alle gij zachtmoedigen des lands. Het is een bijzondere betekenis van Gods volk, dat zij de zachtmoedigen des lands of van de aarde genoemd worden dat is hun insigne, hun livrei". Zij zijn bescheiden, nederig, klein in eigen oog, zij zijn zacht, toegevend, vriendelijk, niet spoedig ontstoken, niet lang boos, niet erg boos, zij zijn de stillen in den lande, Psalm 35:20. En zij zijn onderdanig en gehoorzaam aan hun God tevreden met Zijn voorschriften en Zijn leidingen. Door dit beginsel aangespoord en geleid werken zij Zijn recht, dat is gehoorzamen zij Zijn bevelen, onderhouden Zijn geboden, volbrengen nauwgezet hun plicht en beijveren zich, Zijn eer en zaak in de wereld te bevorderen.

2. Wat zij te doen hebben: zij moeten zoeken, waarin zowel een zorgvuldig onderzoek als een aanhoudend trachten licht opgesloten, opdat zij hen mogen kennen en volbrengen.

a. Zij moeten de Heer zoeken, Zijn gunst en genade, Hem gedurig aanroepen, van Hem vragen wat zij nodig hebben, Hem vroeg zoeken, Hem vlijtig zoeken, Hem onophoudelijk zoeken.

b. Zoekt gerechtigheid. Roept God aan om de vervulling van Zijn beloften voor u, en ziet, dat gij in de vervulling van uw plicht overvloediger wordt, zoekt Christus' gerechtigheid, die u toegerekend wordt, de genade van Gods geest, die u wordt ingestort, hongert en dorst daarnaar.

c. Zoekt zachtmoedigheid. Deze deugd is juist hun bijzonder kenmerk, waarom ze de zachtmoedigen des lands heten, en toch moeten ze die blijven zoeken. Zie, degenen, die goed zijn, moeten er naar streven, beter te worden, zij, die genade ontvangen hebben, moeten naar meer genade zoeken. Ja, degenen, die in het een of ander uitmunten, moeten trachten, daarin nog meer uit te munten, omdat de vijand juist op dat punt zijn aanvallen richt, omdat daarvan door de vrienden het meest verwacht wordt en ze daarin ook het meest kunnen doen. "Si dixisti, Sufficit, periisti, Als gij zegt, dat het voldoende is, dan is het met u gedaan." In de moeilijke beproeving, die aanstaande is, zullen de zachtmoedigen alle zachtmoedigheid, die zij bezitten, dubbel nodig hebben, en ernstig zoeken naar meer, en God bidden, dat Hij hun gelegenheid geve, ze door Zijn genade ook aan te wenden, jegens alle mensen alle zachtmoedigheid bewijzende, bij elke aanleiding, zodat hun sterkte zij gelijk hun dagen, Deuteronomium 33:25.

IV. Bemoediging wordt gegeven om deze voorschriften op te volgen. "Misschien zult gij verborgen worden in de dag van de toorn van de Heer".

1. Gij vooral, die de zachtmoedigen des lands heet. Ofschoon de dag van des Heeren toorn over het land komt, toch zult gij veilig zijn, gij zult veilig zijn, gij zult onder bijzondere bescherming staan. "Zo niet haar overblijfsel ten goede zal zijn, Jeremia 15:11. Gij zult uw ziel tot een buit hebben, Jeremia 45:5. Maar Ik zal u te dien dage redden, Jeremia 39:17. Misschien zult gij verborgen worden, wordt iemand verborgen, dan zijt gij die". Goede mensen kunnen niet zeker zijn van tijdelijke bewaring, want enerlei wedervaart allen, maar zij hebben de grootste kans, verborgen te worden, en kunnen het eerst op de bijzondere zorg van de Voorzienigheid rekenen. De bewoording is dus twijfelachtig om te beproeven, of zij op Gods goedheid bouwen, al luidt de belofte slechts: Misschien. Het moet hen in een heilige vrees en waakzaamheid houden, opdat zij niet te kort schieten of iets doen, dat hun de goddelijke bescherming zou verbeuren. Zie, die aan hun godsvrucht vasthouden in tijden van algemene goddeloosheid, hebben reden te hopen, dat God voor hen een schuilplaats zal bewaren, waar zij veilig en gerust kunnen zijn, in tijden van algemene ellende. Zij zullen verborgen worden zoals Luther zegt, "aut in coelo, aut sub coelo of in of onder de hemel, of in het bezit des hemels of onder zijn bescherming". Of,

2. Gij, onder dit volk, of schoon een niet begeerde natie. gij zult in de dag van des Heeren toorn, als Zijn oordelen gekomen zijn, verborgen worden, uw land zal bewaard blijven om wille van de enkele zachtmoedigen, die in de bres staan om Zijn toorn af te wenden. Het is voor ons allen van belang, zekerheid te verlangen, dat wij in de grote dag van Gods toorn verborgen worden. En zo wij ons in het vertrek van de plicht versteken, zal God ons in Zijn veilige kamers verbergen, Jeremia 26:20. "Indien wij een ark bouwen, zal die onze toevlucht zijn", Genesis 7:1.

De profeet komt hier voorspellen, welk aandeel de naburige natiën zullen hebben in de verwoesting van die delen van de wereld door Nebukadnezar en zijn zegepralende Chaldeën, gelijk ook andere profeten hadden voorgezegd. Dit geschiedt,

1. Om het volk van de Joden op te wekken door hun aan te tonen, hoe sterk, hoe diep hoe breed de stortvloed van de rampen zal zijn opdat de dag des Heeren, die aanstaande was hun te vreselijker mocht toeschijnen, en het volk opgeschrikt om zich op die dag als op een algemene zondvloed voor te bereiden.

2. Om hen met deze gedachte te troosten, dat hun toestand, hoezeer, toch niet troosteloos was. "Solamen miserie socios habuisse doloris, de ellendigen vinden het een troost, lotgenoten in hun ellende te hebben." En nog veel meer met dit denkbeeld, dat, hoewel God hun vijand schijnt en tegen hen heet te strijden, toch hun vriend blijft en slechts een vijand van hun vijanden is, die het hun aangedane leed eens zal wreken.

In deze verzen hebben wij het vonnis over de Filistijnen, die Israëls naaste burens en bitterste vijanden waren. Vijf koningen regeerden daar, waarvan hier vier genoemd worden: "Gaza en Askelon, Asdod en Ekron. Gath, de vijfde, wordt hier niet vermeld. volgens sommigen, omdat het aan Juda onderworpen was. *Zij waren de inwoners van de landstreek van de zee* vers 5, want hun land grensde aan de Grote Zee. Het volk van de Cherethieten wordt hier in één adem genoemd, omdat het er vlak naast woonde, 1 Samuel 30:14, het viel met hen, gelijk ook Ezechiël 25:16 voorspeld had. Der Filistijnen land wordt hier Kanaän geheten, want het behoorde tot het gebied, dat God Zijn volk Israël had gegeven, het maakte er een deel van uit, Jozua 13:3. Het land moet nog bezeten worden, vijf vorsten van de Filistijnen, dat wederrechtelijk aan Israël werd onthouden, Richteren 3:2, en dit wordt nu in herinnering gebracht. Want, al worden de rechten van anderen lang onthouden, ten laatste zal de rechtvaardige God het onrecht wreken.

I. Hier wordt voorzeggd, dat de Filistijnen, die overweldigers, uit de bezitting verdreven en uitgeroeid zullen worden. In het algemeen wordt hun hier een *wee* toegeroepen, vers 5, dat, als van God komende, al hun ellende bevat *het woord des Heeren zal tegen u zijn* het woord van vroegere profeten, dat nog wei niet vervuld, toch op zijn tijd komen zal, Jesaja 14:31. Het woord, nu van deze profeet is tegen hen. Zie, zij zijn inderdaad in een beklagenswaardige toestand, tegen wie het woord des Heeren is, want geen van Zijn woorden zal op de aarde vallen. Zij, die zich tegen de voorschriften van Gods Woord verzetten, zullen de bedreigingen van dat Woord tegen zich hebben. De uitwerking zal niets minder zijn dan hun ondergang.

1. God zelf zal daarvan de auteur zijn: "Ik zal u verdoen, die in staat ben, te doen wat Ik zeg en dat ook doen zal."

2. Het zal een algemene verwoesting zijn, ze zal zich over alle delen van het land uitstrekken, beide over stad en land, Gaza zal verlaten wezen, ofschoon voor het oogenblik nog een volkrijke stad. Het was voorzeggd, Jeremia 47:6 dat kaalheid op Gaza zou komen, Alexander de Grote maakte de stad met de grond gelijk, en wij vinden, Handelingen 8:26, dat Gaza woest was. Askelon zal ter verwoesting wezen, een voorbeeld van verwoesting worden. Asdod zal hem in de middag verdrijven, in de brandende zomerhitte zal men er geen schaduw hebben, geen beschutting om iemand te beschermen. Dan als het weder het meest tegen is, zullen ze gevankelijk worden weggevoerd, hetgeen een verzwarende omstandigheid vormt. Ekron zal uitgeworteld worden, dat al diepe wortelen geslagen had. Het land van de Filistijnen zal ontvolkt worden, *daar zal geen inwoner meer zin*, vers 5. God heeft de aarde gemaakt, opdat ze bewoond zou worden, Jesaja 45:18, anders zou hij ze te vergeefs hebben geschapen, maar zo de mensen aan het doel hunner schepping, God te dienen, niet beantwoorden, dan is het rechtvaardig, dat God de aarde niet doe beantwoorden aan haar doel, de mensen tot woning te dienen, des mensen zonde heeft ze van de ijdelheid onderworpen.

3. Het zal een volkomen verwoesting zijn. De kust, die een haven voor zeevaarders en koopvaardijochepen moest bieden, zal nu verlaten zijn, alleen nog maar *tot hutten, uitgegraven*

putten van de herders en betuiningen van de kudde, vers 6, en die beter gebruikt dan toen de vorsten van de Filistijnen er regeerden.

II. Hier wordt voorspeld, dat het huis van Juda, de rechtmatige eigenaar, weer in het bezit zal gesteld worden, vers 7. Het overblijfsel van degenen, *wier gevangenis gewend wordt*, wanneer God hen bezoekt, zal veilig *in de huizen van Askelon legeren*, daar *des avonds* neerliggen, wanneer het moede en slaperig is. Daar *zullen zij wezen* en hunne kudde *weiden*. Zie, God zal eindelijk Zijn volk in deszelfs recht herstellen, hoe lang het er ook van verstoken moge geweest zijn.

Moabieten en Ammonieten vormden beide het geslacht van Lot, hun landpalen lagen naast elkander en naast die van Israël, hier worden zij samengevoegd in e profetie tegen hen.

I. Zij werden van dezelfde misdaad beschuldigd, namelijk dat zij het volk van Israël hadden beschimpt en gescholden en vermaak in hun ellende gehad, vers 8. *Ik heb de beschimping van Moab gehoord en de scheldwoorden van de kinderen Ammons*. Terwijl het volk zich nauwgezet aan de wet hield, hebben zij het waarschijnlijk bespot om hun zonderlinge godsdienst, en nu zij tegen God zijn opgestaan en onder Zijn ongenoegen zuchten, spotten zij ook daarmee. Het is het algemene lot van de kinderen Gods, door de wereld bespot en beschimpt te worden, om welke reden dan ook. Zo spuwt de oude slang haar venijn, en hoogmoed is daarvan de grond, in hun hoogmoed *hebben zij zich groot gemaakt tegen hun landpalen*, en zich ten minste even goed, even groot en even gelukkig geacht als Israël. "Het is de verachting van de hovaardigen, waarvan Gods volk veel te zat werd", Psalm 123:3, 4. "Zij hebben grote woorden gesproken" (zo lezen sommigen, "magna locuti sunt, zij hebben grote dingen gezegd) tegen hun landpalen, tegen degenen, die aan hun grenzen woonden, die zij bij alle gelegenheden beledigden, en wier eigendom ze voor zich opeisten en hun betwisten of zeiden te verdedigen. Zij hebben grote woorden gesproken tegen het volk van de Heer van de heerscharen als ware het een eenzame, verlaten natie. "Grote snaterende woorden vol ijdelheid zijn de echte taal van de vijanden van de kerk". "Maar Ik heb ze gehoord", zegt God, "en zal u bekend maken, dat Ik ze gehoord heb. Ik heb ze gehoord en zal er rekening mee houden", Judas: 15. En zo God de schimpredenen en de spot hoort die ons ten deel valt, dan is dat een goede reden, waarom wij moeten zijn als een dove die niet hoort, Psalm 38:14,15. Ja, niet slechts let God er op, maar Hij stelt ook belang in de spot, waarmede Zijn volk gesmaad wordt, omdat zij de Zijnen zijn. Het is zeker, dat zij, die het volk des Heeren verachten, daardoor ook de Heer van de heerscharen zelf ontoren. Dit wordt Moab en Ammon ook ten laste gelegd in Ezechiël 25:3, 8.

II. Beide vallen onder hetzelfde oordeel. Bondgenoten in de ongerechtigheid kunnen verwachten, ook in de straf samen te gaan. Zie, met welke plechtigheid het vonnis over hen wordt uitgesproken, vers 9. *De Heer van de heerscharen* spreekt, die de macht heeft, vonnissen te strijken en ze uit te voeren, *de God Israëls*, die ijverig is voor Zijn eer Hij spreekt ja, zweert: *Zo waarachtig als ik leef*. Het vonnis luidt:

1. Dat de Moabieten en de Ammonieten geheel zullen verdelgd worden, zij zullen zijn als Sodom en Gomorra, welker ruïnen dichtbij de landen van Moab en Ammon, in de Dode Zee lagen. Zij zullen, hoewel niet op dezelfde wijze, namelijk door vuur van de hemel, toch bijna op gelijke manier, verwoest worden, en, voor lange tijd althans, onbewoond blijven liggen. Het land zal niets voortbrengen dan netels, in plaats van koren, en er zullen zoutgroeven zijn, in plaats van frisse waterfonteinen, die er eertijds in overvloed waren.

2. Dat Israël hen zal overmogen, hen zal beroven van hun goed en hun land, bij wettig recht, erfelijk bezitten. Zie, trotsaards worden soms, door Gods rechtvaardig oordeel, onder de voet gelopen door dezelfde, die zij vroeger vertrapten. Dat zullen zij hebben in plaats van hun hoogmoed.

III. Andere volken zullen op gelijke wijze vernederd worden, opdat de Heere alleen verheven zij, vers 11 : *Vreselijk zal de Heer tegen hen wezen*, tegen de Ammonieten en de Moabieten in het bijzonder, die beide schrik voor Israël geweest zijn. Want

1. Heidense afgoden moesten vernietigd worden. Zij hadden al te lang geheerst, en hun aanbidders hadden ze zich al te lang op hen beroemd. "Maar de Heer zal al de goden van de aarde doen uitteren, zal ze door de honger uit hun sterkten uitdrijven". De heidenen verbeeldden zich, dat hun goden zich aan hun offeranden vergastten, en het vet van de slachtoffers aten, Deuteronomium 32:38. "Omnia comesta a Belo, Bel heeft alles opgegeten." Maar hier wordt beloofd, dat, wanneer de christelijke godsdienst in de wereld verschijnt, de mensen zullen verleren, stomme afgoden te dienen, hun altaren zullen verlaten en geen offers meer gebracht worden. Dus zullen ze van honger omkomen of mager worden (wat het woord eigenlijk betekent), dit is hun priesters zal dat lot overkomen. Dit ziet op de ijdelheid van deze afgoden, het ligt in de macht van hun aanbidders, hen mager te maken, terwijl de ware God zegt: "Indien Hij hongerde, Ik zou het u niet te kennen geven." Het ziet ook op de zegepraal van de God Israëls over hen. Nu weten zij, dat Hij groter is dan alle goden.

2. Heidenvolken moeten bekeerd worden, wanneer het Evangelie vaste voet krijgt, worden de mensen daardoor ertoe gebracht, dat zij de Eeuwigelevende aanbidden, want dat is het gebod van het eeuwige Evangelie, Openbaring 14:7, ieder uit zijn plaats. Zij zullen niet meer behoeven op te gaan naar Jeruzalem om de God Israëls te dienen, maar mogen Hem overal naderen, waar ze ook zijn. Ik wil, dat de mannen overal bidden. God zal gediend worden, niet all door alle stammen Israëls en de vreemdelingen, die zich bij hen gevoegd hebben, maar ook door al de eilanden van de heidenen. Dit is een belofte, die vooral voor ons eiland (Groot-Brittannië) van gunst spreekt, want het is één van de belangrijkste eilanden van de heidenen, waar God zal verheerlijkt worden.

De beker gaat rond, wanneer Nebukadnezar voortgaat overwinnende en opdat hij overwinne, niet slechts Israëls naaste burenen, maar ook verder verwijderde volken zullen moeten boeten voor het onrecht, dat ze Gods volk hebben aangedaan. Hier worden de Moren of Arabieren ter verantwoording geroepen.

1. De Moren of Arabieren waren somtijds schrik voor Israël geweest, bijvoorbeeld in Asa's tijd, 2 Kronieken 14:9, nu wordt met hen afgerekend. *Gij zult de verslagenen van Mijn zwaard zijn*, vers 12. Nebukadnezar was Gods zwaard, het werktuig in Zijn hand, waarmede deze en andere vijanden onderworpen en gestraft werden, Psalm 17:14.

2. De Assyriërs met Ninevé, de hoofdstad van hun koninkrijk, komen thans aan de beurt om hun vonnis aan te horen. Hij, dat is Gods zwaard, zal ook Zijn hand uitstrekken tegen het Noorden, en Hij zal Assur verdoen en er zich meester van maken. Assyrië was de roede van Gods toorn tegen Israël geweest, en nu wordt Babel de roede van Gods toorn tegen Assur, Jesaja 10:5. "Hij zal Ninevé stellen tot een verwoesting," gelijk ook de profeet Nahum, kort geleden, voorzegd had.

Merk op,

a. Hoe bloeiend Ninevé's heerschappij tevoren geweest was, vers 15. *Dit is de stad, die opspringt van vreugde, die zeker woont.* Ninevé was zo sterk dat ze geen kwaad vreesde, daarom zeker en zorgeloos woonde en met het gevaar spotte. Ze was zo rijk, dat ze zich van alle goed zeker waande, en daarom *van vreugde opsprong*, vol vrolijkheid en pret. En ze had zulk een heerschappij, dat ze geen mededinger duldde, maar in haar hart zeide: *Ik ben het, en buiten mij is niemand meer*, die met mij kan vergeleken worden, geen stad ter wereld kan zich beroemen, mijns gelijke te zijn. God vermag met Zijn oordelen ook de zekerste stad te verschrikken, de hooghartigste te vernederen, en de vreugde desgenen te bederven, die het hardst lacht.

b. Hoe volkomen Ninevé's verwoesting zal zijn, het wordt *gesteld tot e verwoesting*, vers 13. Zulk puinhoop zal die eens zo weelderige stad worden.

A. Een schuilplaats voor het gedierte, zulk een woestijn, dat in het midden van haar de kudden zullen legeren, ja, zulk een woeste, eenzame, vreselijke plaats, dat wilde dieren, al het gedierte van de volken, allerlei gedierte daar zijn leger zal zoeken, de droefgeestige vogels, als de roerdomp en de nachtuil, zullen in het overschot van de huizen hun nest maken, zo als meer in oude vervallen gebouwen, die onbewoond en verlaten zijn, gezien wordt. De granaatappelen, of kapitelen van de pilaren, de vensters en de dorpels en al het fijne cederwerk met zijn kostelijk snijwerk, zal vernield liggen, en daarop zullen die ongeluksvogels neerstrijken en hun stem laten horen. Hoe zijn de vrolijke liederen in akelig, onheilspellend gekras verkeerd! Hoe weinig reden hebben mensen om op statige gebouwen en rijke meubelen trots te zijn, als zij weten, wat er van al die weelde tenslotte worden zal!

B. Een aanfluiting voor de voorbijganger! Zij, die van verre gekomen waren, om hun nieuwsgierigheid te bevredigen bij de aanblik van Ninevé's pracht en grootheid, zullen haar met evenveel verachting beschouwen als zij er vroeger met bewondering op staarden, vers 15. *ieder, die daar door trekt, zal ze aanfluiten en zijn hand bewegen*, de spot stekende met haar verwoesting, ja er zich mee vrolijk maken. "Het trotse Ninevé is aan zijn eind gekomen." Zij zullen niet wenen en handenwringen (haar tegenstanders zijn zonder medelijden en klagen niet, omdat de stad in haar voorspoed zo onbeschaamd en hooghartig geweest is), maar zij zullen fluiten en hun handen wringen, vergetende, dat hun eigen ondergang misschien niet ver meer af is.

HOOFDSTUK 3

- 1 Wee der ijselijke, en der bevlekte, der verdrukkende stad!
- 2 Zij hoort naar de stem niet; zij neemt de tucht niet aan; zij vertrouwt niet op den HEERE; tot haar God nadert zij niet.
- 3 Haar vorsten zijn brullende leeuwen in het midden van haar; haar rechters zijn avondwolven, die de beenderen niet breken tot aan den morgen.
- 4 Haar profeten zijn lichtvaardig, gans trouweloze mannen; haar priesters verontreinigen het heilige, zij doen der wet geweld aan.
- 5 De rechtvaardige HEERE is in het midden van haar, Hij doet geen onrecht; allen morgen geeft Hij Zijn recht in het licht, er ontbreekt niet; doch de verkeerde weet van geen schaamte.
- 6 Ik heb de heidenen uitgeroeid, hun hoeken zijn verwoest, Ik heb hun straten eenzaam gemaakt, dat niemand daardoor gaat; hun steden zijn verstoord, zodat er niemand is, dat er geen inwoner is.
- 7 Ik zeide: Immers zult gij Mij vrezen, gij zult de tucht aannemen, opdat haar woning niet uitgeroeid zou worden; al wat Ik haar bezocht hebbe, waarlijk, zij hebben zich vroeg opgemaakt, zij hebben al hun handelingen verdorven.
- 8 Daarom verwacht Mij, spreekt de HEERE, ten dage als Ik Mij opmake tot den roof; want Mijn oordeel is, de heidenen te verzamelen, de koninkrijken te vergaderen, om over hen Mijn gramschap, de ganse hittigheid Mijns toorns uit te storten, want dit ganse land zal door het vuur van Mijn ijver verteerd worden.
- 9 Gewisselijk, dan zal Ik tot de volken een reine spraak wenden; opdat zij allen den Naam des HEEREN aanroepen, opdat zij Hem dienen met een eenparigen schouder.
- 10 Van de zijden der rivieren der Moren zullen Mijn ernstige aanbidders, met de dochter Mijner verstrooiden, Mijn offeranden brengen.
- 11 Te dien dage zult gij niet beschaamd wezen vanwege al uw handelingen, waarmede gij tegen Mij overtreden hebt; want alsdan zal Ik uit het midden van u wegnemen, die van vreugde opspringen over uw hovaardij, en gij zult u voortaan niet meer verheffen om Mijns heiligen bergs wil.
- 12 Maar Ik zal in het midden van u doen overblijven een ellendig en arm volk; die zullen op den Naam des HEEREN betrouwen.
- 13 De overgeblevenen van Israel zullen geen onrecht doen, noch leugen spreken, en in hun mond zal geen bedriegelijke tong gevonden worden; maar zij zullen weiden en nederliggen, en niemand zal hen verschrikken.
- 14 Zing vrolijk, gij dochter Sions, juich, Israel; wees blijde, en spring op van vreugde van ganser harte, gij dochter Jeruzalems!
- 15 De HEERE heeft uw oordelen weggenomen, Hij heeft uw vijand weggevaagd; de Koning Israels, de HEERE, is in het midden van u, gij zult geen kwaad meer zien.
- 16 Te dien dage zal tot Jeruzalem gezegd worden: Vrees niet, o Sion! laat uw handen niet slap worden.
- 17 De HEERE, uw God, is in het midden van u, een Held, Die verlossen zal; Hij zal over u vrolijk zijn met blijdschap, Hij zal zwijgen in Zijn liefde, Hij zal Zich over u verheugen met gejuich.
- 18 De bedroefden, om der bijeenkomst wil, zal Ik verzamelen, zij zijn uit u; de schimping is een last op haar.
- 19 Ziet, Ik zal te dien tijde al uw verdrukkers verdoen; en Ik zal de hinkenden behoeden, en de uitgestotenen verzamelen; en Ik zal ze stellen tot een lof, en tot een naam, in het ganse land, waar zij beschaamd zijn geweest.

20 Te dier tijd zal Ik ulieden herwaarts brengen, ten tijde namelijk, als Ik u verzamelen zal; zekerlijk Ik zal ulieden zetten tot een naam en tot een lof, onder alle volken der aarde, als Ik uw gevangenissen voor uw ogen wenden zal, zegt de HEERE.

Wij keren nu naar Jeruzalem terug en vernemen, wat God tot haar te zeggen heeft,

I. Als bestraffing en bedreiging, om de overvloed van ongerechtigheid, in haar gevonden, waarvan verscheidene voorbeelden genoemd worden, nog verergerd door de omstandigheden, vers 1-7.

II. Als belofte van barmhartigheid en genade, die God nog voor hen bewaarde. Die belofte is tweeërlei:

1. Dat God heerlijk werk van reformatie onder hen zou tot stand brengen, hen van hun zonde reinigen en tot Zich terugvoeren, deze belofte wordt op verschillende wijze toegezegd, vers 8-13.

2. Dat Hij heerlijk werk van de zaligheid onder hen werken zou, wanneer Hu hen daarvoor toebereid had, vers 14-20. Zo "zou de Verlosser uit Sion komen", en om Zijn paden recht te maken, "de goddeloosheden van Jakob afwenden". Deze beloften zouden haar volle vervulling hebben in de tijd en door de genade des Evangelies.

Zefanja 3:1-20

Men moet zich verbazen, dat Jeruzalem, de heilige stad, waar God bekend en Zijn naam groot was, een stad was, met zo zwarte kool getekend als hier het geval is, dat een plaats, waar zulk overvloed van genade was ten toon gespreid, zo verdorven en slecht was geworden, en dat God dat toegelaten had. En toch is het zo, om aan te tonen, dat de wet geen ding volmaakt heeft. Maar indien Jeruzalem zo diep gezonken was (en daaraan valt niet te twifelen, aangezien Gods oordeel nooit overdrijft), dan is het geen wonder, dat de profeet begint met haar wee! toe te roepen. Want de heilige God haat de zonde ook in degenen, die Hem het naast staan, ja in dezulken het meest zondige toestand is en zal altijd zijn toestand van dreigend wee.

I. Hier wordt een uiterst slecht tafereel opgehangen van de stad in het algemeen. Hoe is de getrouwe stad een hoer geworden!

1. Zij maakt zich te schande, zij is *ijselijk* en *bevekt*, vers 1, *heeft zich te schande gemaakt* (gelijk sommigen lezen), de *gulzige* stad (naar de Engelse kanttekening), altijd vol zorg en bemoeienis voor het vlees, om aan deszelfs lusten te voldoen. Zonde is de vuilheid en bevlekking van personen en plaatsen en maakt ze verwerpelijk in het oog van de heilige God.

2. Zij doet haar inwoners en naburen onrecht ze is de verdrukkende stad. Geen plaats had ooit inzettingen en rechten, zo rechtvaardig als deze stad, en geen was echter ooit zo vol ongerechtigheid.

3. Zij verwekt God tot toorn, en wandelt in elk opzicht in strijd met Zijn geboden, vers 2. Hij had Zijn wet gegeven en door Zijn dienaren de profeten tot haar gesproken, haar verkondigende wat goed zij doen, en wat kwaad zij laten zou, maar zij gehoorzaamde niet, zij hoorde naar *de stem niet*, noch trok zich iets aan van hetgeen Hij haar gebod. Hij had ze onder voortreffelijke tucht gesteld, beide van Zijn Woord en van Zijn roede, maar zij had noch het onderricht van het ene, noch de kastijding van de andere aangenomen, zij had zich noch aan Gods wil onderworpen noch Zijn bedoelingen geëerd. Hij had haar aangemoedigd, op Hem te vertrouwen, op Zijn macht en beloften, om haar van alle kwaad te bevrijden en met alle goed te verzorgen. Maar zij had niet op de Heer vertrouwd. Haar hoop had zij gevestigd op haar verbonden met andere volken, meer dan op Gods verbond met haar. Hij had haar tekenen van Zijn tegenwoordigheid gegeven en voorschriften omtrent gemeenschapsoefening met Hem geschonken, maar zij was tot haar God niet genaderd en had Hem niet ontmoet op de plaats, die Hij bepaald en waar Hij toegezegd had, haar te zullen ontmoeten. Zij had zich op afstand gehouden en tot de Almachtige gezegd: "Ga uit!"

II. Hier is een slecht getuigenis aangaande de leidslieden van de stad. Zij, die door hun invloed ondeugd en heiligschennis moesten onderdrukken, waren de grote voorbeelden en begunstigers van de goddeloosheid, die haar genezen moesten, veroorzaakten de vreselijkste ziekte.

1. Haar vorsten zijn brullende leeuwen, wreed en wraakzuchtig die overal hun prooi maken en algemeen gehaat en gevreesd worden, zij gebruiken hun macht ten verderve en niet ter opbouw.

2. Haar rechters, die de beledigde onschuld moesten beschermen, zijn avondwolven, roofgierig en onverzadelijk, en in hun wreedheid en begerigheid nooit voldaan. Zij breken de beenderen niet tot aan de morgen, zij scheppen zoveel vermaak en wellust in wreedheid en verdrukking,

dat zij, wanneer zij rechtvaardige omgebracht hebben, zijn beenderen als een lekkernij tot de anderen morgen bewaren, om er dan op te kluiven, Job 31:31. Haar profeten zijn lichtvaardig, zij meeste bijzondere gezanten des hemels voor hen zijn, maar zij zijn vol ijdele verbeelding, oppervlakkig en lichtzinnig, los in de mond, mensen zonder bestendigheid, op wie men zich niet kan verlaten. Zij waren zo gewoon te schertsen, dat men moeilijk kan weten, wanneer zij in ernst spraken. Hun voorgewende profetieën waren louter bedrog en in stilte lachten zij om de lichtgelovigheid dergenen, die zich door hen lieten bedriegen.

3. Haar priesters, die krachtens hun ambt als leraars moesten optreden en de heilige dingen bedienen, waren ontrouw in hun bediening en verraders van het hun toevertrouwd ambt. Zij moesten de reinheid van het heiligdom bewaren, maar verontreinigden het zelf met de heilige offers, die zij hadden te brengen. Priesters gelijk Hofni en Pinehas, die door hun goddeloos leven oorzaak waren, dat de lieden het spijsoffer des Heeren verachten, 1 Samuel 2:17. Zij behoorden de wet uit te leggen en te betrachten en naar de wet te oordelen, maar deden in hun verklaring, van de wet geweld aan zij verdraaiden de zin van de wet en misbruikten om goed te praten wat er in lijnrechte tegenspraak mee was. Door averechtse omzetting lieten zij de wet zeggen wat hun behaagde en maakten ze op die wijze krachteloos.

III. Wat deze algemene verdorvenheid onder alle rangen en standen in Jeruzalem nog verzwaart.

1. Zij hadden de tekenen van Gods tegenwoordigheid in hun midden, met al de voordelen, aan de kennis van Zijn wil verbonden, met de sterkst mogelijke aansporing om die te volbrengen, en toch volhardden zij in hun ongehoorzaamheid, vers 5,

a. Zij hadden de eer en het voorrecht van de Schechina, Gods woonstede in hun land, zoals Hij bij geen ander volk verkeerde. De rechtvaardige Heer is in het midden van u, om kennis te nemen van alles wat zij verkeerd doet, en goed te keuren al wat zij goed verricht. Hij is in het midden van haar als heilig God, en daarom is haar onreinheid te aanstotelijker, Deuteronomium 23:14. Hij is in het midden van u als rechtvaardig God, die dus de Hem aangedane beledigingen straffen zal, en het anderen veroorzaakte leed wreken.

b. Zij hadden Gods eigen voorbeeld voor zich in de openbaring, die Hij van Zich zelf had gegeven, opdat zij zich daarnaar schikken zouden: Hij doet geen onrecht, en daarom moet gij het ook niet doen, want dit is de grote regel van Zijn ordinantiën: "Zijt heilig, want Ik ben heilig". God zal u getrouw zijn, weest gijlieden Hem niet ontrouw.

c. Hij had hun Zijn profeten gezonden, vroeg op zijnde en zendende: alle morgen geeft Hij Zijn recht in het licht, even gewis als de morgen komt, er ontbreekt niets. Hij toont hun duidelijk, welk goed Hij van hen verwacht en herinnert hen daaraan, Hij wekt alle morgen, Jesaja 50:4, wekt Zijn profeten met de opgaande zon en brengt de dingen aan het licht, die tot hun vrede dienen. Zo, dat men vragen mag: Wat kon er nog meer aan Zijn wijngaard gedaan worden, om die vruchtbaar te maken? Jesaja 5:4. En toch, tenslotte weet de verkeerde van geen schaamte, die onrecht deden, doen het nog en schamen zich niet over hun ongerechtigheid noch blozen erover. Indien zij nog enig besef van eer, enig schaamtegevoel bezaten, zouden zij niet zo in tegenspraak met hun belijdenis handelen, juist het tegendeel doen van wat hun geboden is. Maar wie geen schaamte meer kennen, kunnen ook niet meer gered worden.

2. God had enige merkwaardige gedenktekenen van Zijn rechtvaardigheid voor hun ogen gesteld, om hen te waarschuwen, vers 6. "*Ik heb de heidenen uitgeroeid*, de zeven volken van Kanaän, die het land heeft uitgespuwd om hun goddeloosheid, en daarbij heb Ik u gewaarschuwd, toe te zien, dat het land ook u niet uitspuwde", Leviticus 18:28. Die woorden kunnen ook slaan op naburige volken, die evens om hun ongerechtigheid waren verdreven, vooral de tien stammen Israëls. Hun hoeken of torens zijn verwoest, hun sterke, hoge torens, hun hoogmoed en macht is verbroken. Hun straten eenzaam gemaakt, zodat er niemand door gaat, hun steden zijn verstoord en liggen in puin" zodat er niemand is, zodat er geen inwoner is, allen gedood of in gevangenschap weggevoerd. De vijanden hadden dat gedaan, maar God noemt Zich de Bewerker: "Ik heb ze uitgeroeid," zegt Hij. En God bedoelt daarmee een vermaning aan Jeruzalem, Ezechiël 23:9, 11. "Ik zei: Immers zult gij Mij vrezen, " zeker zullen deze oordelen, aan anderen geoefend, u weerhouden van hun goddeloos voorbeeld na te volgen, gij zult de tucht aannemen, in deze leidingen u geschonken, dit mocht redelijkerwijze van u verwacht worden dat gij niet voort zou gaan met te zondigen gelijk de andere volken, nu ge ziet, welke ellende de zonde over hen heeft gebracht. Zij moesten wel zien, dat hun eigen huis gevaar liep, nu dat van hun buurman in brand stond, wanneer wij verschrikt worden, moeten wij God vrezen.

3. Hij had hun voorgesteld leven en dood, goed en kwaad, beide door Zijn woord en Zijn voorzienigheid.

a. Hij had hun verzekerd, dat hun voorspoed blijvend zou zijn, indien zij Hem wilden vrezen en de tucht aannemen, dan zou haar woning niet uitgeroeid worden gelijk die van haar naasten, als ze de vermaning maar ter harte nam en zich bekeerde, zouden haar vorige zonden uitgedelgd en haar vrede verlengd worden.

b. Hij had haar de pijn van de roede doen gevoelen, hoewel Hij haar het zwaard had gespaard. Al wat Ik haar bezocht hebbe, opdat zij, gekastijd, niet geoordeeld zou worden, heeft niet gebaat. Verscheidene wegen had God met haar bewandeld, om haar terug te roepen maar alles tevergeefs, zachte middelen hadden haar niet gewonnen, en strenge evenmin. Zij hebben zich vroeg opgemaakt, zij hebben al hun handelingen verdorven. Zij werden stouter en ijveriger in hun ongerechtigheid dan ooit, gaven zich met minder bedachtzaamheid en terughouding aan hun lusten over. Zij lieten geen gelegenheid voorbijgegaan om die bot te vieren. God was vroeg op en zond hun Zijn profeten om hen terug te roepen en terug te leiden, maar zij waren nog voor Hem op, om de deur voor Hem toe te sluiten en te grendelen. Hun goddeloosheid was algemeen: zij hebben al hun handelingen verdorven, alles hun eigen schuld. Zij konden de verleider niet verwijten wat ze zelf gedaan hadden, willens en wetens hadden zij al hun handelingen verdorven want ieder wordt verzocht, als hij van zijn eigen begeerlijkheid afgetrokken en verlost wordt.

Het zag er in Jeruzalem, volgens de voorgaande verzen, jammerlijk slecht uit, zij had een zeer slechte naam verworven en scheen onherstelbaar, ongeneselijk, onaandoenlijk beide voor Gods barmhartigheid en voor Zijn oordelen. Nu valt gemakkelijk te raden wat volgen moest. Niets anders kan verwacht worden, dan dat zij, als verworpen zilver, Jeremia 6:30, ten enenmale verlaten en aan de ellende prijs gegeven wordt. Nu geen profeten en geen goddelijke voorzienigheid iets hebben kunnen uitwerken, laat ze ten ondergang overgegeven worden, gelijk haar naburen. Maar aanschouw nu en bewonder de rijkdom van de goddelijke genade, die uit 's mensen ongerechtigheid aanleiding neemt om te heerlijker te schitteren. Zij werd al slechter en slechter, *daarom verwacht Mij, spreekt de Heer*, vers 8. *Wijl de wet* klaarlijklijk

geen ding volmaakt heeft, zal de aanleiding tot een betere hoop, door welke wij tot God genaken, dat volbrengen. Laat hen, die over de verdorvenheid van de kerk klagen, God verwachten, totdat Hij Zijn Zoon in de wereld zendt om Zijn volk zalig te maken van hun zonden, totdat Hij Zijn Evangelie zendt om Zijn kerk te hervormen en te louteren, en Zich een eigen volk te reinigen, beide van Joden en heidenen. En er waren er, die, naar deze aanwijzing en bemoediging, de verlossing in Jeruzalem verwachtten, en die lang verwachte verlossing is eindelijk gekomen Lukas 2:38. "Tot een oordeel zou Jezus in de wereld komen", Johannes 9:39.

I. Om te wreken wat Zijn kerk was aangedaan, om de vijanden van de kerk ten onder te brengen en te verdoen, waarvan de verwoesting van Babel en van andere verdrukkers van Gods volk een type is geweest en ons een moedgevend voorteken zou zijn. "Gij zijt opgevaren naar de hoge Gij hebt gevangenen meegevoerd", Psalm 68:19, de machten van de duisternis overwinnen en vernietigen, met de koningen en de aarde en de vorsten, die tezamen beraadslagen tegen de Heer en tegen Zijn Gezalfde, die Hij meteen ijzeren scepter zal verpletteren, Psalm 2:5, 9. Zijn vast voornemen is, de heidenen te verzamelen en de koninkrijken te vergaderen, vers 8. Door het Evangelie van Christus, aan alle creaturen gepredikt, worden alle natiën opgeroepen, om als het ware als een groot geheel te verschijnen voor de Heer Jezus, die eerlang Zijn koninkrijk in deze wereld zou oprichten. Maar aangezien het grootste deel van de mensheid aan deze oproeping geen gehoor geeft, zal Hij over hen Zijn gramschap, de ganse hittigheid Zijns toorns uitstorten, want wie niet gelooft, is alreeds veroordeeld. Ten tijde van de oprichting van het koninkrijk van de Messias zal er op aarde benauwdheid van de volken met twijfelmoedigheid zijn, Lukas 21:25, grote verdrukking, hoedanig niet geweest is van het begin van de wereld tot nu toe, en ook niet zijn zal, Mattheus 24:21. Dan giet God Zijn gramschap, ja de hitte van Zijn toorn over de volken uit, om hun verbittering en grote toorn tegen de Messias en Zijn rijk, Psalm 2:1, 2. Dan zal de ganse aarde verteerd worden door het vuur van Zijn ijver, hoofdst. 1:18. Beide Joden en heidenen zullen tot vergelding geroepen worden om hun vijandschap tegen het Evangelie. Overheden en machten zullen dan uitgetogen en in het openbaar tentoongesteld worden, Colossenzen 2:15, en de zegepralende Verlosser zal over hen triomferen. "Het einde dergenen, die op aarde blijven en aardse dingen bedenken, nadat God het koninkrijk van de hemelen onder hen zal hebben opgericht, zal wezen het verderf, zij zullen verteerd worden door het vuur van Zijn ijvers."

II. Om te herstellen wat Hij in Zijn kerk verkeerd vindt. Wanneer God het herstel van Israël en de hernieuwing van vrede en welvaart op het oog heeft, dan bereidt Hij de weg voor dit plan door reformatie en herleving van deugd en godzaligheid. Want het is Gods wijze van doen, zo met bijzondere personen als met mensengroepen, ze eerst heilig en dan zalig te maken. Deze beloften vonden haar verwezenlijking ten dele na de terugkeer van de Joden uit Babel, toen zij door hun gevangenschap grondig van alle afgoderij genezen waren, dit was een heerlijke vrucht, de wegneming van een grote zonde. Maar de beloften hebben een verdere strekking, zij doelen op de uitwerking van het Evangelie van de genade en op de tijden van de verbetering, waarin wij leven, Hebreeën 9:10.

1. Beloofd wordt, dat er een reformatie zei zijn in de taal van de mensen, die in het algemeen bedorven was, maar nu met zout smakelijk zal gemaakt worden, vers 9. *Gewis, dan zal Ik tot de volken een reine spraak wenden: Ik zal de volken van hun kwade samensprekingen, die de goede zeden onder hen bijna hadden bedorven, tot een reine spraak terug voeren. Zie, genade zuivert ook de taal, niet door die geestig, maar verstandig te maken. Onder de Joden was na de*

ballingschap, een zuivering van tongval nodig, want zij hadden de tale Kanaäns na die van Asdod vermengd Nehemia 13:24, en die verbastering zal hersteld worden. Maar dat is niet alles, hun taal zal gereinigd worden van alle profaanheid, vuilheid en valsheid. "Ik zal ze aan een uitgezochte spraak wennen," gelijk sommigen vertalen, zij zullen niet onbedacht, maar met nadenken en voorzichtig spreken, zij zullen hun woorden wikken en wegen. Zie, een geest van reinheid en vroomheid in de omgangstaal is een gelukkig voorteken bij een volk, andere zegeningen en genadegaven zal God hun schenken, waar Hij een reine spraak heeft gewrocht onder mensen van onreine lippen.

2. Naar Gods wil, zal men zich nauwgezet aan Zijn dienst houden en meer eenstemmig die waarnemen. In plaats van slachtoffer en reukwerk zal men de naam des Heeren aanroepen. Het gebed is de geestelijke offerande, waarmede God geëerd moet worden, en om ons daarvoor te bekwamen, hebben wij beslist een reine spraak nodig. Wij zijn ten enenmale onbekwaam om Gods naam op onze lippen te nemen, tenzij die lippen gereinigd worden. De zuivering van de taal in de dagelijkse omgang is nodig, om de woorden onzes monds en de overdenking onzes harten aangenaam te maken voor Gods aangezicht, "want hoe kan een fontein uit een zelfde bron het zoet en het bitter doe opwellen? Jakobus 3:9-12. Eveneens wordt beloofd, dat zij, nu hun sprake gereinigd is, Hem dienen zullen met eenparige schouder, zinspelende op een koppel ossen in een juk. Wanneer Christenen eenstemmig zijn in de dienst des Heeren, gaat het werk vol vreugde voort. Dit is de uitwerking van de reine taal, bevrijd van hartstocht, nijd en bedilzucht. Zie, reinheid is de weg tot eenheid, de hervorming van de manieren is de weg tot wel verstaan. De wijsheid, die van boven is, die is ten eerste zuiver, daarna vreedzaam, Jakobus 3:17.

3. Dat zij, die van God afgedwaald waren, tot Hem terugkeren en door Hem aangenomen zullen worden, vers 10. *Van de zijden van de rivieren van de Moren*, dit is van Egypte, in Jesaja 18:1 zo beschreven, en van andere afgelegene landen, *zullen Mijn ernstige aanbidders, met de dochter Mijner verstrooiden, Mijn offeranden brengen*. Zij, die door de verre afstand God bijna vergeten hadden en tegelijk hun verplichting jegens Hem, zullen daaraan worden herinnerd, gelijk de verloren zoon in het vergelegen land. Zij, die door hun verstrooiing, onder de tekenen van Zijn misnoegen, bevreesd mochten zijn geworden om tot Hem te naderen, zelfs die zullen onder Zijn vleugelen verzameld worden, de dochter Mijner verstrooiden, dat is: die ver weg woont, zal gevonden worden onder degenen, die de Heer onze God zal roepen. Hoe ver ook verspreid, Hij zal ze als de Zijnen erkennen, dat Hij ze Zijn verstrooiden noemt brengt hun eer, voldoende om tegen de smaad van hun verstrooiing op te wegen. Dezen zullen komen,

a. Met hun nederige gebeden: Zij zijn Mijn ernstige aanbidders. Zie, wie bekeerd is is ook een ernstige aanbidder, zij pleiten niet slechts, maar bidden hun Rechter om genade Job 9:15. Waar ze ook zijn, al ware het van de zijden van de rivieren van de Moren, een ontzaglijk eind van dit huis des gebeds, Zijn oog rust op hen en Zijn oor is open voor hen, zij zijn Zijn aanbidders.

b. Met hun geestelijke offeranden: "Zij zullen Mijn offeranden brengen," Romeinen 12:1. De bekering van de heidenen wordt de offerande van de heidenen genoemd, Romeinen 15:16, en daarmede zullen ze de Evangelie-offers van gebed en lof en aalmoezen brengen, die God aangenaam zijn.

4. Dat zonde en zondaars zullen weggenomen worden van onder hen, vers 11, God zal wegnemen,

a. Wat hun terecht verweten werd. *Te die dage zult gij niet beschaamd wezen wegens al uw handelingen.* Zij zullen beschaamd zijn als boetvaardige en dat blijven, Ezechiël 16:63, maar zij zullen niet beschaamd wezen als zondaars, die tot hun dwaasheid terugkeren. Gij zult niet beschaamd wezen, dat is: gij zult niet langer schandelijke dingen doen gelijk gij gedaan hebt. Wanneer de schuld van de zonde door vergevende genade is weggenomen, wordt ook het verwijt van des zondaars consciëntie dat gezuiverd en verzoend en van dode werken gereinigd is, afgewenteld. Wanneer goddeloosheid en goddelozen onder een volk overvloedig voorkomen, dan schamen zich de weinige godvruchtigen over hen en over hun land maar wanneer zondaars bekeerd worden, verdwijnt de schaamte en derzelve oorzaak.

b. Hun onrechtvaardig roemen. Ik zal uit het midden van u wegnemen die van vreugde opspringen over uw hovaardij, niet alleen de heiligschenners, die het land tot schande verstrekken, maar ook de huichelaars, die uitwendig heilig schijnen en over uw hovaardij om de heilige stad, het heilige huis, opspringen. Die waren inderdaad Israëls roem, maar zij waren er hovaardig op en verheugden er zich in, als waren ze het onoverwinnelijk bolwerk om hen in hun zondige wegen te beveiligen. Zij steunden op hun rechtvaardigheid en sterkte, zich beroemende op de tempel van de Heer, Jeremia 7:4. Zij verhieven zich om Zijns heiligen bergs wil, waren verwaand, spotten met anderen, en minachtten zelfs Gods oordelen. Zie, kerkelijke voorrechten worden, wanneer men er geen gepast gebruik van maakt, licht een oorzaak van hoogmoed en grond voor ongegronde zekerheid. Maar die zelfverheffing is God het meest een gruwel, die door ingebeelde heiligheid gesteund en gevoed wordt. God zal ze tot zwijgen brengen en wegnemen.

5. God zal een overblijfsel van heilig, ernstig, nederig volk onder hen overhouden, dat de troost zal smaken van zijn verhouding tot God en zijn hulp van Hem verwacht, vers 12. *Maar Ik zal in het midden van u doen overblijven een ellendig en arm volk.* Toen de Chaldeënen de Joden in gevangenschap wegvoerden, lieten zij *de armsten des lands tot wijngaardeniers en tot akkerlieden*, 2 Koningen 25:12, achter, een type en voorbeeld van Gods uitverkoren overblijfsel, dat Hij Zich voorbehoudt. Zij zijn ellendig en arm, laag in de wereld, dezulken heeft God verkoren, Jakobus 2:5. De armen wordt het Evangelie verkondigd, die klein in eigen ogen zijn, bedroefd om hun zonden, arm van geest. Zij zijn Gods overblijfsel, want er is een overblijfsel naar de verkiezing van de genade. Ik heb ze Mijzelf overgelaten, zegt God, Romeinen 11:4, 5. *die zullen op de naam des Heeren vertrouwen*, vers 12. Zie, degenen, die God voor de glorie Zijns naams bestemt, bekwaamt Hij om op Zijn naam te vertrouwen, en hoe groter hun beproeving en armoede in de wereld zijn, des te meer reden hebben zij om op God te vertrouwen, daar ze niets anders hebben om er hun bebouwen op te zetten, 1 Timotheus 5:5.

6. Dat dit verkoren overblijfsel zal gezegend worden, met reinheid en vrede, vers 13..

a. Zij worden gezegend met reinheid, beide in woorden en werken: *Zij zullen geen onrecht doen noch leugen spreken.* Rechtvaardigheid en waarheid zijn hun aanbeveling en beheersen hen, hoe zeer het ook tegen hun aards belang strijdt. Zij zullen niet alleen geen bepaalde, opzettelijke leugen spreken, maar er zal in hun mond geen bedrieglijke tong gevonden worden, in de mond van niemand van hen, geen dubbelzinnigheid zullen zij meer gebruiken.

b. Zij zullen gezegend worden met vrede. "Zij zullen, als schapen van Gods weide, weiden en neerliggen, en niemand zal hen verschrikken." Zij zullen zelf niet vreesachtig zijn, en niemand

zal hun vrees aanjagen Zie, degenen, die zorgvuldig alle ongerechtigheid vermijden, zullen geen kwaad vrezen, want niets kan hen schaden, en daarom moet niets hen verschrikken.

Na de beloften van wegneming van de zonde volgen hier beloften van wegneming van ellende, wanneer de oorzaak wordt weggenomen, zal ook het gevolg verdwijnen. Wat een volk heilig maakt, maakt het ook zalig. De kostelijke beloften, hier aan het gereinigd volk geschonken, zouden haar volledige vervulling eerst onder het Evangelie hebben, maar op die troost en hoop en vreugde wordt hier al gewezen.

1. Een oproep om te zingen en blij te zijn, vers 14. *Zing vrolijk, gij dochter Sions*, nu de zonde plaats gemaakt heeft voor heiligheid, *juich, Israël!* in heilige vervoering en verdrukking, *wees blij en spring op van vreugde van ganse harte*, laat die inwendige blijdschap zich naar buiten openbaren. Zij, die God met heel hun hart liefhebben, hebben ook reden, zich met hun ganse hart in Hem te verblijden. Er was beloofd, vers 13, dat haar zonden uitgewist en haar vrees beschaamd zou worden, en dan volgt: *Zing vrolijk en wees blij*. Zie, zij, die zich bekeerd hebben, hebben reden om zich te verheugen, terwijl het afkerige Israël zich niet kan verblijden als andere lieden, omdat het God verlaten heeft. Gods beloften, in het geloof aanvaard, verstrekken de heiligen voortdurend reden, om overvloedig vreugde te genieten, het geloof vervult hen met vreugde en met vrede.

2. Al hun ontmoediging van zich af te werpen, vers 16. *Ten die dage zal tot Jeruzalem gezegd worden* (God zal spreken door Zijn profeten, Zijn voorzienigheid, uw naasten): "*Vrees niet, o Sion!*" werp alle vrees van u, geef niet toe als ze u opnieuw aanvalt, wanneer de zaken niet naar wens gaan, vrees dan niet want alles komt terecht, laat niets u vrees aanjagen. *Laat uw handen niet slap worden*, wring ze niet in wanhoop, laat ze niet in moedeloosheid neerhangen, maak u niet onbekwaam voor uw werk en strijd door toe te geven aan twijfel en vreze. Grijp moed, en ten teken daarvan, het uw handen omhoog, in plaats van ze slap te laten hangen, Hebreëen 12:12, Jesaja 35:3. Hef uw handen in het gebed tot God op, hef uw handen op om u zelf te helpen." Vrees maakt slappe handen, maar geloof en hoop maken ze sterk, en de blijdschap des Heeren zij onze sterkte, beide in het lijden en in het verblijden.

Laat ons nu zien wat deze heerlijke beloften zijn, die het volk van God hier geschonken worden, om hun grieven en vrezen te bannen en hun hoop en vreugde te verlevendigen, deze beloften gelden evenzeer ons al hen.

I. Aan al hun moeilijkheden en ellende wordt een einde gemaakt, vers 15. *De Heer heeft uw oordelen weggenomen*, heeft alle rampen, waaronder gij gebukt ging, omdat zij gevolgen uwer zonde waren, opgeheven. Het krijgsumroer is verstomd, de honger heerst niet meer en de ballingschap heeft een einde genomen. Al blijven enkele grieven, die zijn enkel beproevingen en geen oordelen, want de zonde is vergeven. *Hij heeft uw vijand weggevaagd*, als vuil uit het huis naar de mestvaalt. Wanneer zij al hun zonden met de bezem van de reformatie wegvegen, dan zal God al hun vijanden met de bezem van de verwoesting wegvegen. Zo zij verbetering behoeven, zullen zij in de hand des Heeren vallen, Wiens barmhartigheden vele zijn, maar niet meer in de handen van mensen, wier barmhartigheden wreed zijn. "Gij zult geen kwaad meer zien, niet meer zulke kwade dagen als achter de rug zijn". Zie, de manier om van het kwaad van de ellende vrij te blijven, is zich vrij te houden van het kwaad van de zonde, dezulken doet de ellende geen wezenlijk kwaad meer.

II. God zal hun de tekenen van Zijn tegenwoordigheid geven, ofschoon Hij lang op een afstand scheen gestaan te hebben (waartoe hun zonden Hem aanleiding hadden gegeven), Hij zal hun duidelijk laten zien, dat Hij inderdaad in hun midden is. "De Heer is in het midden van u, o Sion, o Jeruzalem, gelijk de zon in het midden van het heelal om overal heen licht en warmte te verspreiden. Hij is in het midden van u, om in alles voor u te zorgen en deel te nemen aan alles wat u betreft". En,

1. Hij is *de Koning Israëls* vers 15, in uw midden als een koning te midden van zijn volk. Met het oog hierop wordt onze Heer Jezus *de Koning Israëls* genoemd, Johannes 1:49. Hij is en zal immer zijn te midden van Zijn kerk, tot aan het einde van de wereld om de hulde van Zijn onderdanen te ontvangen, hun gunsten uit te delen, en, zelfs waar twee of drie in Zijn naam vergaderd zijn, in hun midden te wezen.

2. Hij is de Heer uw God, uw Verbondsgod, in het midden van u als uw God, met Wie gij te doen hebt en van Wie gij zijt. Hij heeft Zich met u in innige betrekking gesteld, Zich door beloften aan u verbonden, opdat gij uit beide rijken troost moogt putten, Hij is in het midden van u, bij de hand en steeds gereed, u te helpen.

3. Hij, die als uw God en Koning in het midden van u is, is een Held, machtig, almachtig, Hij kan alles voor u doen wat gij nodig hebt en begeert.

4. Hij heeft Zijn macht verpand om u ter hulpe te zijn. Hij zal verlossen, Hij zal Jezus zijn, zal Zijn naam waar maken, want Hij zal Zijn volk verlossen van hun zonden.

III. God heeft een welgevallen aan hen en aan hun welzijn. Dit wordt in levendige en innige woorden betuigd, vers 17. *Hij zal over u vrolijk zijn met blijdschap*, zal u niet alleen aannemen, wanneer gij u bekeert en betert, en u gunst bewijzen, maar Hij scheidt vreugde in u, gelijk een bruidegom zich verheugt over zijn bruid, of een bruid over haar versiersel, Jesaja 62:3 -5. De bekering van zondaars en de troost van de heiligen maken de blijdschap van de engelen uit, want God zelf is er vrolijk over. De kerk moet de vreugde van de ganse aarde zijn, Psalm 48:3, want ze is de blijdschap des hemels. Hij zal zwijgen in Zijn liefde, of rusten in Zijn liefde. Hij zal u uw zonde niet meer verwijten gelijk voorheen, Hij zal ze niet meer gedenken. Ik kan geen sterker uitdrukking van Christus' liefde voor Zijn kerk, tenzij in het Hooglied, 4:9 : "Gij hebt Mij het hart genomen, Mijn zuster, o bruid! met één van uw ogen." O, welk een neerbuigende, goddelijke genade! De grote God heeft Zijn heiligen niet alleen lief, maar Hij verblijdt Zich in die liefde, Hij is vrolijk, dat zij de voorwerpen van Zijn liefde zijn. Hij zal zich over u verheugen met gejuicht Hij, die door de zonde des zondaars gegriefd is, verblijdt Zich over de genadegaven en de dienst van de heiligen, en staat gereed die vreugde te uiten in *gejuich* over hen. "De Heer heeft een welgevallen in degenen, die Hem vrezen, en in dezulken zal Jezus Christus verheerlijkt en grootgemaakt worden."

IV. God zal Sions treurende troosten, die met hun smart medelijden hebben, en zal hun tranen afwissen, vers 18. *De bedroefden, om der bijeenkomst wil, zal Ik verzamelen, zij zijn uit u, de beschimping is een last op haar. Zie,*

1. Wie zij zijn, in wie God zich verblijdt en wie Hij blijdschap schenkt. Het zijn de bedroefden. Alleen zij, die met tranen zaaien, zullen met gejuich maaien. De bedroefden zullen eeuwig blijde zijn.

2. Wat is de grote oorzaak, dat Sions treurenden bedroefd zijn? Veel zijn haar tegenspoeden. De stad is verwoest, de paleizen liggen in puin, de handel staat stil, en het burgerlijk recht wordt niet meer uitgeoefend. Maar dit alles is niets in vergelijking met de verwoesting van het heiligdom, van de tempel en de altaren, waar geheel Israël, drie maal per jaar, placht te vergaderen. Om die heilige samenkomsten zijn ze bedroefd,

a. Omdat zij verstrooid zijn, er is geen tempel meer om er samen te komen, en ware die er, geen volk meer om op te gaan, zodat de Heer in Sion heeft doen vergeten de hoogtijd en de sabbat, Klaagliederen 2:6. Zie, het ophouden van de openbare samenkomsten tot Godsverering, het verstrooien van het volk door Zijn vijanden en het verlaten zijn door de vrienden, zodat vergaderingen, althans heilige vergaderingen onmogelijk zijn geworden, is een oorzaak van droefheid voor allen, die God vrezen. Indien de wegen van Sion treuren, treuren de zonen Sions ook: En hierdoor blijken zij, inderdaad uit Sion te zijn levende leden van dat lichaam, met welks pijn ze zo begaan zijn.

b. Omdat zij veracht zijn, de smaad van de plechtige vergaderingen is een last voor hen. Het is het lot van de heilige samenkomsten geweest, beschimping te ontvangen. Satan en zijn werktuigen hebben het daarop bijzonder voorzien, als de belangrijke steun voor het welzijn van Gods koninkrijk onder de mensen. Men heeft die vergaderingen belasterd en zwart gemaakt, en dit is een verdriet voor allen, die Gods eer ter harte nemen en belang stellen in het welvaren van de zielen van de mensen. Zij gevoelen, dat de smaad dier heilige samenkomsten op hen valt.

V. God zal de gevangenen uit de hand van hun verdrukkers bevrijden, en de ballingen, die voor immer verjaagd schenen, weerbrennen,

1. Hun vijanden zullen niet langer in staat zijn hen gevangen te houden: "Ziet, Ik zal te die tijde al uw verdrukkers verdoen, zal hun macht breken, hun raadslagen verijdelen, zodat ze genoodzaakt zullen zijn hun prooi los te laten". "Conficiam, ik zal ze de les lezen." Ik zal binnenkort met hen handelen en zo een eind aan hen maken, Zie, die Gods volk mishandelen en verdrukken, betreden een zekere weg tot hun eigen verderf.

2. Zij zullen in staat gesteld worden, hun vrijheid te herwinnen en te handhaven, en alle moeilijkheden, die in de weg treden, te boven te komen. Is de kerk zwak en gewond? "Ik zal de hinkenden behoeden, gelijk Micha 4:6 beloofd was, Hij zal haar helpen wanneer zij zichzelf niet helpen kan, zelfs zullen de lammen de buit roven", Jesaja 33:23. Is ze verstrooid en kan niet vergaderen? Ik zal de uitgestotenen verzamelen, en u herwaarts brengen, ten tijde namelijk, als Ik u verzamelen zal. Een daad van genade en barmhartigheid zal dienen, beide om u uit de verstrooiing te vergaderen en u naar uw eigen land terug te voeren. Wanneer het hart des volks bereid is, zal het werk spoedig geschieden, en wie zal verhinderen wat God onderneemt? Ik zal uw gevangenschappen voor uw ogen wenden, zegt de Heer, gij zult er duidelijk de hand des Heeren in herkennen, en zeggen: "Dit is van de Heere geschied".

VI. God zal door dit alles eer op hen leggen en naam voor hen maken onder die rondom hen zijn. Israël was boven alle volken gezet, tot lof, tot een naam, en tot heerlijkheid, Deuteronomium 33:19 De smaad, op hen gevallen, was een van hun diepste grieven (niets grijpt meer aan dan smaad voor degenen, die in ere zijn), en daarom wanneer God in barmhartigheid tot Zijn kerk weerkeert, wordt hier toegezegd, dat ze haar eer terugkrijgt, al

haar smaad wordt, als die van Israël te Gilgal, Jozua 5:9 afgewenteld. De kerk zal even eervol staan als ooit, hoe veracht ze ook geweest zij.

1. Zelfs degenen, die haar gesmaad hebben zullen haar eren. "Ik zal ze stellen tot een lof en tot een naam in het ganse land, waar zij beschaamd zijn geweest". Dezelfden, die getuigen van haar ongenade zijn geweest, zullen de omkeer van de genegenheid zien en van gedachte veranderen. Zij, die gezegd hebben: "Dit is Sion, waar niemand acht op slaat", zullen zeggen: "Dit is Sion, waar de grote God zich mee bemoeit." En zij, die het uitvaagsel van de aarde werd genoemd, zal nu blijken, de lieveling des hemels te zijn.

2. Zelfs degenen, die haar nooit gekend hadden, zullen leren, haar te eren, vers 20:*Ik zal u zetten tot een naam en tot een lof, onder alle volken van de aarde.* Zo ging het van de Joodse kerk, toen de vreze van de Joden op al hun naburen viel, Esth. 8:17, en sommigen uit alle volken zeiden: "Wij zullen met u gaan, want wij hebben gehoord, dat God met u is", Zacheria 8:23. Zo ging het van de christelijke kerk, toen zij bloeide in de wereld, want in haar is iets, dat ze allen volken van de aarde eer en schatting waardig maakt. Zo zal het met de algemene vergadering van de eerstgeborenen in die grote dag zijn, wanneer de heiligen in Christus vergaderd worden, opdat Hij in hen worde geprezen en groot gemaakt, voor engelen en mensen. "Dan zal Israëls God een lof en een naam gemaakt worden tot in eeuwigheid."